

Letnik LVI
December 1939
Štev. 12

Vič pri Ljubljani

Vsebinska 12. številka.: Ljubezen je vedno mlada 355. — Žena, glej tvoje ogledalo 356. — Nedelje v decembru 358. — VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani 360. — Zlatega časa nikar ne zamudi! 362. — Najbrž je bil samo mali greh 364. Serafinske verne duše 365. — P. Ananija — zlatomašnik 366. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 367. — Največja velesila 368. — Frančiškova mladina 371. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 374. — Naše sestre 375. — Življenje kapucinskega br. Jurija 377. — Razgled po svetu 379. — In naj molijo za mrtve... 382.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1939

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franc. prov. sv. Križa. — Zastopnik p. Teodor Tavčar, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik: p. Odilo Hajnšek, O. F. M. Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan.

Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11,495.

Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj)

Rimsko serafinski koledar za leto 1939

D e c e m b e r

1	P	PO.Čm.	B. Anton Bonf. 1. r. - Spomin vsch mrtvih serafin. reda.	16	S	Čm.	S. Evzebij šk. in muč.
2	S	Čm.	S. Bibijana d. in muč.	17	N		3. adventna nedelj. od dneva.
				18	P		od dneva.
3	N		1. adventna ned. S. Frančišek Ksaver. sp.	19	T		od dneva.
				20	S		KV. od dneva.
4	P		S. Peter Krizolog; S. Bar.	21	Č		S. Tomaž apostol;
5	T	Čm.	B. Nikolaj Tavelli 1. r.	22	P		KV. od dneva.
6	S		S. Nikolaj škof;	23	S		KV. B. Nikolaj Faktor 1. r.
7	Č		S. Ambrozij šk. in c. uč.	24	N		4. adventna ned. Sveti večer.
8	P	VO.PO.	Brezmadežno spoč. B. D. M.				Adam in Eva
9	S	PO.	B. Elizabeta in Delfina 3. r.	25	P	VO.PO.	Božič-rojstvo Gospodovo.
10	N		2. adventna ned. B. Peter 3. r.; S. Melhiad p.	26	T		S. Stefan, prvi mučenec.
				27	S		S. Janez Evangelist;
11	P		S. Hugolin 3. r.; S. Damaz.	28	Č		Nedolžni otročiči; Betleh.
12	T	PO.	Najdba sv. Frančiška	29	P		S. Tomaž Beket, šk. in muč.
13	S		S. Lucija dev. in muč.;	30	S		E. Marjeta in Matija 2. r.
14	Č		B. Konrad in Bartol 1-3. r.	31	N		Nedelja v božični osmini. S.
15	P	PO.	Osmina Brezmadež. spoč.				Silvester, papež.

Razlaga kratic:

VO. — vesoljna odveza. PO. — popolni odpustek. Čm. — črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

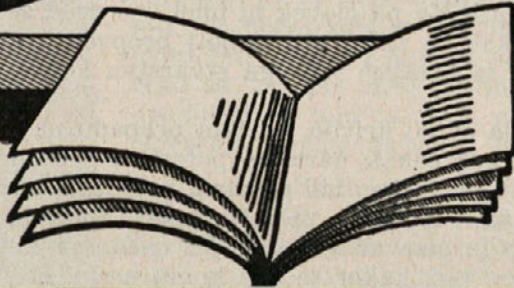
*

Nové in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVI
Ljubljana

1939-XII.
December

P. KRIZOSTOM:

Ljubezen je vedno mlada

*Sveti Miklavž hodi preko belih stez;
siv je, nadložen — pa se vedro smehljá,
kot da je v cvetu svojih moči.*

*Prijatelj, ali veš, da je ljubezen vedno mlada
in da večno živi?
Poglej svetnika!*

*Ljubezen mu je vtisnila pečat
v njegove bele lasé;
zajedla se je v njegove roké,
v mitro njegovo, v njegov škrlat.*

*Ljubezen je zares uganka.
Nikdar ne sprejema, le deli
na desno in na levo brez prestanka,
kot da jemlje iz neskončne večnosti.*

*Povej, ali si ti Miklavž?
Morda vedno lastno bolečino pre-
mišljuješ;
sramežljivo se opravičuješ:
Sam sem velik siromak.
Huda bol mi dušo tare,
prazne so mi skrinje in omare.
Kako naj še delim?*

*Kratko ti odgovorim:
Ali veš, kako so delali svetniki?
Od svojega ubožstva so delili,
od svoje borne, prazne sklode...
Na rokah sirote so nosili.*

*Tvoj pogled je suh, trde so besede.
Misliš nase in ne vidiš tuje bede.*

— — — — —
*Postani tudi ti Miklavž-svetnik!
Postani Kristusov glasnik,
glasnik ljubezni večno mlade!
Sezi v svoje siromašne vreče
in daj vsem tistim, ki so bolj ubogi
od svojega ubožstva in bogastva sreče.*

Žena, glej tvoje ogledalo!

Po prvotnih božjih sklepkih naj bi bila prva dva človeka, naš praoče Adam in naša pramati Eva, nekaj lik, nekako ogledalo za ves njun rod, Adam za moške, Eva za ženske. A obojno to ogledalo se je peklenski kači posrečilo razbiti. Ko pa človek ni imel več pred seboj vzora, po katerem bi se bil likal, je začel vedno bolj propadati, tako, da se otroci nekdanjega kralja in kraljice vidnega stvarstva končno niso več mnogo ločili od živali.

Žena je morala svojo krivdo pri tem propadu najdražje plačati. Polagoma je veljala kot nekaj naravno potreben privesek možu, bistveno manj vreden od njega. Saj so bili priznani poganski modroslovci mnenja, da ima žena kvečjemu polovico moževe duše. Dejansko ji mnogokje niti polovico duše niso pripisovali. Saj so jih mestoma kupovali kot krave na sejmu, eno, dve, več, kakor je pač komu neslo. Da bi jo kdo za kak deviški okrasek kupil, nato niti mislil ni. Njena vloga v družini je bila izvečine vloga prve sužnje, ne pa enakopravne družice. Žena se je topo vdala v to svojo usodo in se je počasi navadila, ker ni imela pred seboj kakega višjega vzora svojega dostojanstva.

A Bogu Stvarniku se je padli in propadli kraljevski človeški rod zamislil. V svoji dobroti je sklenil, da ga hoče znova dvigniti na tron. Dal mu je nov lik in novo ogledalo, še lepše in jasnejše od nekdanjega, možu Kristusa, Boga-človeka, ženi Marijo Brezmadežno Devico-Mater. Oba, vsak ob svojem vzoru in liku, naj bi se s krepko voljo in še močnejšo milostjo polagoma dvigala iz svoje ponižanosti in propadlosti, v katero ju je pahnil izvirni greh.

Ko je na krščanskem nebu zasijala žena s soncem obdana, Brezmadežna, je ponižana žena začela dvigati svoje oči k temu svojemu vzoru, se začela zavedati svoje časti in se boriti zanjo. Z mlado silo prodirajoče krščanstvo ji je povsod, kjer se je vkoreninilo in uveljavilo, vrnilo zgubljenost dostojanstvo. Kazoč na njo kot Devico, je ogradilo vrtičke in začelo gojiti lilije, za katere so bila poganska tla preveč steptana, da bi mogle kliti in cvesti v njih. Kazoč na njo kot ženo, je vpostavila zakonsko zvezo, kakršno zahtevata narava in Bog, enega z eno, dokler ju smrt ne loči. Kazoč na njo kot srečno, čeprav žalostno mater je osladila ženi-materi materinske žrtve.

Da je žena danes to, kar je, ali spoštovana devica, ali možu enakopravna družica in kraljica v družini, ali ljubljena mati, je nedvomno v prvi vrsti zasluga krščanstva in njegovega jasnega vzora Brezmadežne Device, Žene, Matere. To se vidi iz tega, ker, kamor luč krščanstva še ni prodrla, žena še vedno ječi v svojem ponižanju. Kjer ni več ponižana, je to vsaj posredna zasluga krščanstva. Pri nekaterih narodih se je namreč dvignila po vplivu evropske kulture, ki je krščanska. Da bi žena tega nikdar ne pozabila! Saj bi pozabila le v svojo škodo.

Pa so take zaslepljene. Še veliko jih je. Celotno organizirane so, da bi lažje dosegle svoj vzor: popolno enakopravnost. Pod to blestečo firmo jih namreč zopet snubi peklenska kača. In one ji prav tako nasedajo, kot ji je nasedla Eva. Ta babilonski stolp popolne osamosvojitve od moža jim ni zmešal jezika, pač pa pamet. Oboževane in kajene od raznih polizanih kavalirjev, niti ne čutijo, kako se znova pogrezajo. Tako se jim godi, kot potnikom na širokem morju, ki se jim ladja potaplja. Takrat ladij-

ska godba igra najveselejše komade, da obrne pozornost potnikov proč od zijajočega groba.

Krščanska žena, karkoli si že, Tvoj vzor ne sme biti tekma z možem, kot je modernega ženstva. V tej tekmi bi z njim vred nedvomno podleгла sebi v sramoto in človeški družini v škodo. Kajti vsak korak preko od Stvarnika začrtanih mej je korak v pogubo, osebno in socialno.

»In pod oblastjo moža boš«, je Stvarnikova odredba, ki jo sicer moreš, a ne smeš prestopiti, če hočeš sebi in drugim dobro. Tvoj cilj mora biti tekma z Marijo. Ona bodi tvoj vzor. Njej se kolikor moč približati in jo na sebi upodobiti, v tem je tvoja najvišja čast in za človeško družino največja korist.

Če ti podložnost možu ne ugaja, posnemaj Marijo Devico, ostani devica. V krščanstvu je devištvo, izvoljeno iz idealizma, častno. In če čutiš poklic, izvoli si posvečeno devištvo, ki je za evangeljsko ženo še višja čast. To je krščanska emancipacija, osamosvojitve žene izpod moževe oblasti. Katera pa ne čuti v sebi te moči, oz. tega poklica in rajši poda roko možu, zanjo pa tudi evangeljska postava, ki jo je osvobodila, ne pozna popolne osamosvojitve. Kajti pisano je: »Žene naj bodo svojim možem podložne, kakor Gospodu«. (Ef 5, 22.) Mi še lahko pristavimo: Kot je bila Marija-Žena Jožefu. Pa še nekaj:

Žena, bodi dekle ali zakonska žena in mati, če hočeš sebi in svojemu stanu dobro, pomni: kdor ne gleda v tebi druge Marije, ampak samo kako Maričko, je peklenska kača, tem bolj zvita, čim bolj ti dvori in kadi ter oznanja evangelij svobode. Če hočeš biti vredna svojega vzora Brezmadežne, obračaj takim s tisto odločnostjo hrbet, kot ona, ko je kača zalezovala njeno peto. Resnično spoštovanje do žene mora biti ožarjeno od vere in njenega najlepšega ženskega vzora Brezmadežne. Ako ni, je vse kavalirstvo napram njej le pesek v oči, da ne vidi, kako je ogrožena njena čast.

Toda žena, če se ti sama ne boš gledala v tem ogledalu in likala po tem svojem vzoru, ne pričakuj, da te bodo v tem ogledalu gledali in se ti kot drugi Mariji klanjali moški. Brezmadežna mora biti tvoj vzor, ali kot Devica, ali kot Žena, ali kot Mati. Čim bolj se boš temu svojemu vzoru približala in ga na sebi vpodobila, tem bolj boš zavarovala svojo čast in tem večje resnično, notranje spoštovanje si boš pri moških izsilila.

Zato še enkrat: Žena, glej tvoje ogledalo — Brezmadežno!

Priporočamo novo izdajo molitvenika **Družbenik Marijin**. V platno vezan stane 18 din, zlata obreza 22 din. Molitvenik ima krasno, praktično vsebino! Naroča se pri Ničmanu v Ljubljani.

Nedelje v decembru

Nedelje so Gospodovi dnevi. Zato nam morajo biti svete. Posvečujemo jih tako, da opuščamo hlapčevska dela, se udeležujemo svete maše in opravljamo druga bogoljubna dela, to je, da poslušamo božjo besedo, prejemamo svete zakramente, se udeležujemo cerkvenih pobožnosti in izvršujemo dela krščanske ljubezni.

V decembru je pet nedelj. Štiri so adventne, zadnja pa se imenuje nedelja po Božiču. Adventne nedelje imajo značaj spokornosti in so mašna oblačila vijolične barve. Je namreč advent doba pripravljanja na božični praznik, ki je spomin Gospodovega prihoda ob rojstvu. Da pa bi se na ta dan tem bolj resno pripravili, nas Cerkev takoj prvo nedeljo spominja na drugi prihod Gospodov ob vesoljni sodbi.

1. **Prva adventna nedelja** je prvi dan novega cerkvenega leta. Kako vse drugačen je pač začetek, kakor je oni državnega leta! Na Silvestrovo vse veseljači, pije in poje, se smeje in vriska. Cerkev pa je v začetku svojega leta vsa resna in z apostolom sv. Pavlom nam kliče: »Vrzimo od sebe dela teme in pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti, temveč oblecite Gospoda Jezusa Kristusa.« V evangeliju pa, kakor je bilo že rečeno, bremo božjo besedo o sodbi, kar vse nas spominja na minljivost tostranosti in na resnico, da smo ljudje kakor ovce, ki nas smrt vodi in pase. Kakor namreč pastir pazi, da se mu nobena ovca ne izgubi, tako se tudi smrti nihče izogniti ne more. In kakor pastir pošlje v zaklanje zdaj eno, zdaj drugo ovco, tako božja dekla smrt pograbi zdaj enega, zdaj drugega. Eden za drugim gremo, stari za mladimi, mladi za starimi, vsi po isti poti, ki je konec grob in večnost. Smo pač vsi zaznamovani z znamenjem smrti in vsem nam je odločeno enkrat umreti.

O nekem starem perzijskem kralju se bere, da je poklical k sebi tri modrijane in jih vprašal, kaj je na svetu najhujše. Prvi je rekel, da je najhujše na svetu, če je človek bolan. Drugi je trdil, da je najhujše biti star. Tretji pa je dejal, da je največja nesreča na svetu v tem, če je človek že čisto na robu groba, pa na smrt ni pripravljen.

Ta zadnja bo prava. Najhujše je gotovo to, če si človek že blizu ob koncu mora priznati: Bog mi je daleč, a kriv sem sam, ker sem se sam od njega oddaljil. Zato v začetku cerkvenega leta pogledjmo, kje smo in voljo imejmo, da življenja za večnost ne izgubimo.

2. **Druga adventna nedelja** je nedelja značajev. Ali je še kaj značajnih, v verskem prepričanju nezlomljivih in v poštenosti kot hrast trdnih ljudi? Nekaj še, hvala Bogu, a vedno manj jih je. Vse bolj smo danes kakor slabo biljke sredi planjave, ki jih upogne vsak, še tako neznanen pih vetra. Sveti Janez Krstnik, ki nam o njem govori današnji evangelij, ni bil tak. Bil je mož, cel človek, značaj, ki od svojega pravilnega prepričanja ni odstopil niti za las. Kot hrast trden je kljuboval hinavski prijaznosti Heroda in grozeči nevolji Herodijade. Zrušiti, podreti so ga mogli, ukloniti nikdar.

In mi? Ah, bolj bi bilo na to ne misliti in o tem ne govoriti. Kolikokrat smo si že morali čisto na tihem priznati: Zopet sem padel. Kaj se tega res ne bom mogel nikdar otresti? Mora iti. Odslej nič več nazaj. — Vse lepo, toda za koliko časa! Morda za bore tri ure, ali pa še toliko ne in zopet smo na starih tleh. To je naša značajnost: stanovitnost v nestano-

vitnosti. Vprav nasprotno, kakor nam govori modri Sirah: »Nikar se ne pusti majati zdaj sem, zdaj tja in ne hodi na vsako pot. Stanoviten ostani na poti Gospodovi in trden v pravem spoznanju in resničnem prepričanju«. (Sir 5, 11-12.)

Pomnimo to. »Bog upanja pa naj nas napolni z vsem veseljem in mirom v veri, da bi bili bogati v upanju in v moči Svetega Duha«. (Rim 15, 13.)

3. Tretja adventna nedelja nam s svetim Janezom Krstnikom kliče: »Sredi med vami stoji, ki ga vi ne poznate«. Da, Bog je med nami, a mi ga ne poznamo. Pa bi kdo dejal: poznam ga, Boga, svojega Gospoda. O, ne le prenašlo, počasi, počasi. Če sva, sestra in brat, s svojim življenjem še vedno nezadovoljna, če sva morda žalostna ali celo godrnjava, potem Boga še ne poznavata. Nisva še namreč doumela tega, da naju Bog preizkuša vprav zato, ker naju ljubi in naju hoče vzgojiti za nebesa. Če z zavistjo gledava druge, ki jim gre — res ali samo navidezno — bolje kot nama, Boga še ne poznavata. Sicer namreč ne bi gledala ne na levo, ne na desno, ampak samo navzgor, k najinemu večnemu cilju, ki je Bog in njegova nedoumljiva ljubezen.

Kadar bova pač kot otrok ponižno sklenila roke in molila: »Nagni, Gospod, svoje uho k našim prošnjam in z milostjo svojega obiskanja razsvetli temo našega duha«; kadar bova z vso dobro voljo začela res živeti po božjih in cerkvenih zapovedih, takrat šele bova v molitvi in delu začela Boga prav spoznavati. Bodi — Amen!

Uredništvo in uprava želite
vesel Božič sotrudnikom in na-
ročnikom Cvetja.

4. Četrta adventna nedelja. »Glas vpijočega v puščavi; pripravite pot Gospodovo, izravnavajte njegove steze. Vsaka dolina naj se napolni in vsak hrib in grič naj se poniža; kar je krivega, bodi ravno, in kar je ostrega, gladka pota«. (Lk 3, 6.)

Kaj vse to pomeni? Vzeto je iz preroka Izaija. V časih, ko so živeli preroki, še v vzhodnih pokrajinah ni bilo Bog ve kaj lepih, udobnih in širokih cest. Še manj seveda, da bi imeli železnice in avtomobile. Kadar so se kralji — gospodje — hoteli s konji peljati na ogled po svojem kraljestvu, so poslali naprej glasnika, ki je klical ljudi, da so šli »na pota«. Kjer je bilo treba, so napravili nova, stara pa so popravljali in izravnali, kakor je to v nekaterih podeželskih občinah še zdaj v navadi, da hodijo ljudje od časa do časa popravljat občinske ceste in pota.

Božič je tukaj. Gospod prihaja, Kralj se nam bliža. Pripraviti mu moramo pota v srce. Doline sovraštva, jeze in vse hude volje mora izpolniti ljubezen. Vsak grič in hrib napuha, ošabnosti in samoljubja mora izravnati ponižnost; krivico naj nadomesti pravičnost in kar je med nami trdega, ostrega, naj omili spravljivost, prizanesljivost in medsebojna ljubezen. Zakaj Bog, ki prihaja, je Ljubezen, in kdor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog v njem.

5. Nedelja po Božiču. Evangelij govori o božjem Detetu, ki je rastle in se krepilo polno modrosti in božja milost je bila v njem. — Da bi tudi mi rastle v božjem življenju — v življenju po veri in bili polni prave modrosti, ki je strah božji; da bi božja milost ostala tudi v nas in rodila v nas bogate sadove za večnost, to naj nam dá učlovečena božja Beseda!

Ta nedelja je letos tudi zadnji dan državnega leta. Kaj nam prinese novo leto — kdo ve to ? Morda smrt? — Ko je 1. septembra leta 1715. ob štirih popoldne in trideset minut čez izdihnil v Parizu »sončni« kralj Ludovik XIV., je njegov služabnik stopil k uri, ki je s svojim tiktakanjem motila skrivnostno tišino in jo ustavil. Še danes kaže ta ura točno štiri in pol.

Prijatelj moj, kako lahko se zgodi, da zdaj, zdaj pristopi angel smrti in ustavi uro najinega življenja. Pohitiva torej, dokler imava čas, zakaj prišel bo čas, ko ne bo več časa. Bodimo pripravljeni!

VI. mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani

(Nadaljevanje.)

Mladinski dan.

Predzadnji dan kongresa je bil določen za otroke. Klicu Kristusa Kralja se je odzvala slovenska mladina od najmanjših, pa do tistih, ki že odraščajo šoli. Prišli so v silnih množicah od vseh strani slovenske domovine. Že ob 7. uri zjutraj so se začeli zbirati na velikanskem kongresnem trgu. Tu je bilo glavno zbirališče ljubljanskih otrok iz mesta in iz najbližje okolice. S kamniške strani so prišli kar na stadion. Gorenjci so izstopili na kolodvoru v Šiški. Dolenjci so se pridružili sprevodu kar na ulicah, ravnotako otroci iz zelene Štajerske. Iz mnogih far so prišli z avtobusi.

Sprevod na stadion se je pričel kmalu po 7. uri. Na čelu sprevoda so korakali Veliki Frančiškovi križarji v svojih impozantnih viteških plaščih. Nato se je vrstila skupina za skupino, ena lepša od druge. Nekateri so nosili banderca, drugi palme, drugi zopet znamenja naše vere: križ, jagnje, podobo hostije. Na poti so otroci peli kongresne pesmi. Ljudje so postajali po ulicah in vprašujoče gledali: Odkod toliko tega pestrega drobiža. Vsem smo na obrazih brali neko tiho notranje zadovoljstvo ob misli, kako Kristus

Slovenska škofa obhajata Frančiškove križarje

Kralj osvaja mlada srca in da se še najdejo vzgojitelji, ki se nesebično posvečajo našim otrokom in jih ob katoliških načelih varno vodijo v zrela leta.

Mladina se je zgrnila okoli oltarja na stadionu, da se pokloni Kralju svoje mladosti. Dvajsettisoč slovenske mladine, tega dragocenega in zornega upa slovenske bodočnosti, je z ganljivo otroško pobožnostjo izpričalo svojo neomajno ljubezen in vdanost do Kristusa Kralja in vsi, ki so ta prizor gledali, so morali dobiti silen vtis, da te ljubezni in vdanosti ne bo mogel nihče omajati in poteptati. Odposlanec sv. očeta, visoki cerkveni in svetni dostojanstveniki različnih narodov, so zadivljeni strmeli nad to najmlajšo armado Kristusa Kralja, ki je tako prepričevalno vsemu svetu izpovedala svojo čisto, živo in nepokvarjeno vero.

Kardinal — legat prihaja med slovensko mladino.

Proti pol 9. uri dopoldne je zadonelo po stadionu: »Kardinal — legat prihaja!« V spremstvu mnogoštevilne duhovščine se je pri vходу stadiona prikazala dostojanstvena skupina rdečih ornatov. Odposlanec sv. očeta Nj. Eminenca kardinal Hlond je prihajal med slovensko mladino, obdan od obeh slovenskih škofov dr. Rožmana in dr. Tomažiča ter svojega slikovitega spremstva. Tisti hip so zadonele pa stadionu v mogočnih zvokih fanfare, iznad morja mladine pa je zaplapolalo na tisoče belih rutic in zastavic v pozdrav visokemu cerkvenemu knezu. Kardinal je ginjeno odzdravljajal z blagoslovom mladine. Od sredine arene dalje so ostali v špalirju ministranti, ob stopnicah pa skupina velikih Frančiškovich križarjev v svojih krasnih plaščih. Ko je kardinal-legat zavzel mesto na tribuni, se je oglasila mlada pesem iz 20.000 grl — »Mogočno se dvigni nam spev iz srca!« Ko so izzveneli zadnji akordi mogočne himne, je začel govoriti slovenski mladini z očetovsko toploto ljubljanski škof dr. Rožman. Kot izkušen vrtnar je sadil seme besede božje v gredice mladih src.

Nato je pristopil k oltarju kardinal Hlond, da opravi presveto daritev za slovensko mladino. Z iskreno otroško ljubeznijo je mladina spremljala sv. daritev. Pri glavnih delih sv. maše je v zboru molila predpisane molitve in ob spremljevanju godbe prepevala svoje pesmi, ki so silno dvignile vso slovesnost.

Med kardinalovo sv. mašo je bila tudi tiha sv. maša v dvorani pod tribuno, med katero je bilo v 63 ciborijih posvečenih 16.000 sv. hostij za skupno sv. obhajilo mladine. Obhajali so tudi škofje. Največja čast je zadela tistega, ki je bil obhajan od kitajskega škofa Čenga. Najlepši prizor vsega kongresa je bil, ko se je nad 60 duhovnikov z blestečimi ciboriji v rokah pomikalo med mladino, ki je z vzgledno spoštljivostjo prejemale Najsvetejše.

Po končani službi božji je Nj. Eminenca kardinal-legat Hlond podelil otrokom apostolski blagoslov s popolnim odpustkom za vse one, ki so prejeli tisti dan sv. obhajilo.

In spet so zapele fanfare in zopet so zavihrali robci in zastavice v slovo papeževemu legatu, ki je s svojim spremstvom odhajal s stadiona skozi gost špalir mladine. — Po zajtrku, ki ga je vsak otrok dobil kar na stadionu, se je naša mladina vsa vesela in navdušena začela razhajati. Vse se je godilo v najlepšem redu v spremstvu katehetov, dobrih učiteljev in staršev. Kateri so imeli več časa do odhoda vlaka, so si ogledali še Ljubljano in njene zanimivosti.

Organizacija mladinske prireditve je bila vzorna. Reditelji zaslužijo vso pohvalo. Izvrstno je bila tudi organizirana samarijanska reševalna služba. Največjega pomena pa je bil izredno dober prenos po zvočnikih. Prenos je bil tako čist in enoten, da se kaj takega redko sliši. Gamljivi prizori mladinske prireditve na kongresu Kristusa Kralja ne bodo tako kmalu pozabljeni.

P. HUGO:

Zlatega časa nikar ne zamudi!

Že čas sam je zlato, pravimo. Žal, da se tega pri njegovi rabi ne zavedamo, kot bi se morali. Sicer bi nam ne bilo nikoli dolg čas in bi ga ne preganjali tako nepridoma, kakor ga tolikokrat. Ko bi zlatar z zlatimi drobci tako delal, kot mi s časovnimi, bi prišel kmalu na boben.

So pa trenutki časa, ki so dvakrat zlati. To so trenutki raznih milosti, ko duša takorekoč na debelo lahko grabi zasluženje in si kopiči duhovno premoženje. In če je pametna, tega dvakrat zlatega časa ne bo zamudila. Saj bi ji bilo enkrat tudi bridko žal, ko bi ga. Taki dvakrat zlati trenutki so med drugimi oni, ko lahko kak popolen odpustek dobimo. In takih trenutkov je danes nič koliko. Tudi navdušeni in prvovrstni lovci za popolnimi odpustki, ki poznajo njihovo vrednost, marsikaterega zgrešijo, ki bi ga prav lahko ujeli.

Sicer če ujamejo samo enega res popolnega, je zanje zaenkrat dosti. Več kot vse dosedanje časne kazni se jim ne more odpustiti. Toda res popolni odpustek dobiti ni tako lahko, kot si nekateri mislijo. Zato mora tudi tisti, ki ima samo sebe in svoje duhovne dolgove pred očmi, večkrat poskusiti, tolikokrat, kolikor se mu nudi kaka prilika. Če ne dobi popolnega, dobi nepopolnega. In če ne more naenkrat poravnati dolga pred Bogom, ga bo poravnal v obrokih. Poleg tega pa ne sme biti tak samoljub, da bi samo nase gledal, da bi sam enkrat mimo vic romal v nebeško domačijo. Mora imeti tudi srce za trpeče brate in sestre v vicah, katerim lahko tako izdatno pomaga z odpustki. Kdor ima vse to pred očmi, mu je vsakega žal, ki ga zgreši. Da se pa to ne bo dogajalo, če se bo že dogodilo, naj podam nekaj navodil.

1. Pred vsem naj pobožna duša napravi nekaj duhovni proračun, do kakih in kolikerih popolnih odpustkov je upravičena dotični dan. Navadno so take duše v raznih pobožnih družbah in bratovščinah, katerih vsaka jim naklanja več ali manj popolnih in nepopolnih odpustkov. Ne samo za kako porciunkulo, tudi druge dni je pogosto do večih upravičena.

Sicer samo na sebi ni nujno potrebno, da bi na vsakega posameznega mislila, če ga hoče dobiti. Se lahko tudi takih udeleži, na katere ni naravnost pozorna in morda niti ne misli nanje. Da ima le splošni namen se vseh udeležiti, ki se jih more. In ta namen lahko enkrat za vselej napravi, čeprav je priporočljiveje, da ga večkrat obnovi. Toda ni samo to, kar se zahteva. Je treba spolniti še gotove druge pogoje, nekatere celo za vsakega posebej. Zato mora vsaj približno vedeti, koliko popolnih odpustkov dotični dan lahko dobi in pod kakimi pogoji.

Navadni pogoji za popolne odpustke so pobožnim dušam znani. Ti so: sv. spoved, sv. obhajilo, obisk cerkve in molitev po namenu sv. očeta. Kadar je rečeno: Pod navadnimi pogoji, se vedno razume te štiri. A za

nekateri se eden, za druge drugi ne zahteva. Posamič ne enih ne drugih ni mogoče naštetati. Na to bodo morali izdajatelji molitvenikov, podobno z molitvami itd. bolj paziti in na podlagi najnovejšega avtentičnega rimskega seznama odpustkov verne pravilno izveščati o posameznih odpustkih in njihovih pogojih. Le k običajnim štirim pogojem nekaj pripomb:

A.) Glede sv. spovedi in sv. obhajila.

a. Kdor ne hodi vsak mesec vsaj dvakrat k sv. spovedi, ali vsak teden vsaj petkrat k sv. obhajilu, mora za vsak popolen odpustek posebej k sv. spovedi. To lahko opravi 8 dni prej, ali 7 dni pozneje. Za porciunkulo 2. avg. n. pr. opravi sv. spoved lahko že 25. jul. ali pa šele 9. avg.

b. Kdor hodi po dvakrat na mesec k sv. spovedi, ali pa vsaj petkrat v tednu k sv. obhajilu, se lahko udeleži vseh odpustkov, ne da bi bil pri posameznih vezan na ta pogoj.

c. Kakor ena spoved, tako zadostuje tudi eno sv. obhajilo za vse popolne odpustke istega dne.

d. Sv. obhajilo za odpustke je treba prejeti ali isti dan, ali dan prej, ali med sledečo osmino.

B.) Glede molitve po namenu sv. očeta.

a. Za porciunkulske odpustke, kakršnekoli, je treba moliti 6 Očenašev, 6 Zdravamarij, in 6 Čast bodi . . . ki se ne dajo nadomestiti z nobeno drugo molitvijo, če bi bila tudi daljša.

b. Za druge popolne odpustke zadostuje 1 Očenaš, 1 Zdravamarija in 1 Čast bodi, ali pa kaka druga enako dolga molitev.

c. Molitev za odpustke je treba vsaj deloma ustno opraviti, ako je to mogoče. Mutec jo lahko z očmi bere, ali pobožno sledi, ko jo drugi moli.

d. Molitev po namenu sv. očeta je treba tolikokrat opraviti, kolikor popolnih odpustkov se hoče kdo udeležiti.

e. Opravi se ta molitev lahko kjerkoli, če ni predpisan obisk cerkve. Čas zanjo je od polnoči do polnoči istega dne.

f. Ta molitev se vedno lahko opravi skupno z drugimi.

C.) Glede obiska cerkve.

a. Če ni kaka posebna cerkev predpisana, kakor n. pr. za razne porciunkule, se lahko obiše katerakoli, ali tudi javni oratorij. Za redovnike, redovnice, bolnike, notranje gojence, gojenke itd. velja v tem slučaju obisk domače kapele.

b. Obisk se mora napraviti od poldne prejšnjega dne do polnoči istega dne, ko je odpustek.

c. Obiskati je treba cerkev tolikokrat, kolikor popolnih odpustkov hoče kdo dobiti.

Med naznačenimi pogoji je treba posebno poudariti dva, radi katerih je marsikomu že veliko popolnih odpustkov šlo v zgubo. To sta: da je treba za vsak odpustek posebej obiskati cerkev in posebej moliti po namenu sv. očeta. Tu ne velja: Dve, ali še več muh z enim udarcem, ampak: Kolikor popolnih odpustkov, tolikokrat izpolniti v e zahtevane pogoje, razen spovedi in sv. obhajila.

Konec misijona n. pr. se lahko udeleži najmanj treh popolnih odpustkov. Prvega radi misijona samega. Drugega, vsled udeležbe pri blagoslovu misijonskega križa. Tretjega radi običajne ponovitve krstne obljuje. A ker je pri vseh treh rečeno: pod navadnimi pogoji, moraš isti dan trikrat obiskati cerkev in trikrat po en Očenaš, Zdravamarijo in Čast bodi po namenu sv. očeta zmoliti. Če bi sicer zmolil tri Očenaše itd., a ne bi trikrat obiskal cerkve, bi dobil le en popolen odpustek.

Na ta dva pogoja je treba tedaj posebno paziti. Za pobožne duše, ki žive blizu kake cerkve in se v njih dnevno udeležujejo raznih javnih in zasebnih pobožnosti, je to lahko. Ker že imajo splošen namen se udeležiti vseh odpustkov, ki se jih morejo, naj dodenejo le še drug namen, da veljajo njihovi neobvezni obiski cerkve in neobvezna molitev pred vsem kot izpolnitev pogojev za morebitne odpustke. Samo obvezen obisk cerkve za sv. mašo zapovedane dni se ne more v ta namen obrniti.

To, vidite, je pametno duhovno gospodarstvo.

P. ANASTAZ:

Najbrž je bil samo mali greh

Če manjka eden ali drugi pogoj, je greh samo majhen. Namesto majhen, mali, pravimo tudi odpustljiv, ker se hitreje kakor smrtni odpustča. Nekdo potrebuje budilke. Priliko ima si tujo prilastiti. Pa si misli: Stara je že. Lastnik lahko novo kupi. Za kak kovač škode ne bo tak greh. In jo vzame. V resnici pa je ura vredna več kakor sto dinarjev. Tat s tatvino ni naredil smrtnega greha, ker ni vedel, da bo škoda tako velika. Seveda jo bo moral vrniti kljub temu, toda to je drugo vprašanje, ki ne spada sem. Tukaj gre zato, da vidimo, kako bi utegnil imeti človek tudi v veliki stvari samo mali greh, ker ni jasno spoznal velikosti greha.

Matevž in Štefan se sporečeta. Ne ostaneta pri besedah, ampak gresta do dejanj. Obdelovati se začneta z rokami in Matevž se pripravi, da bo udaril Štefana po roki in bi tako končal prepir. Toda v tistem trenutku se Štefan nerodno obrne in udarec prileti v oko, kamor ga ni hotel udariti. Matevž je Štefanu izbil oko. Samo na sebi je to velika, važna stvar, torej bi bil smrtni greh. Toda Matevž ni imel tega namena; ponesrečilo se mu je; zato ima samo mali, odpustljivi greh. Pretepsam bi moral biti precej hud, da bi bil smrtni greh.

Zato pravi katekizem sledeče: Odpustljiv greh stori, kdor stori kaj zoper božjo voljo v mali stvari, ali pa v važni stvari, pa ne z jasnim spoznanjem ali ne popolnoma radovoljno. Z odpustljivim grehom se človek od Boga ne obrne popolnoma.

Kdaj je tvarina, stvar tako majhna, da je tudi ob jasnem spoznanju in popolni privolitvi samo mali, odpustljivi greh? Zadnjič navedeni profesor Kniewald ima sledeče primere, ki so pa seveda še nepopolnejši od onih za smrtne grehe. Razumljivo, ko se pa ob toliki obilici ne da izčrpati.

Mali greh stori proti:

I. božji zapovedi: kdor zanemarja molitev ali je prostovoljno raztresen; kdor v cerkvi klepeta.

II. božji zapovedi: kdor prelomi zaobljubo v majhni stvari; kdor ne spoštljivo ali brez pobožnosti izgovarja sveta imena.

III. božji zapovedi: kdor po svoji krivdi malo zamudi sv. mašo ob nedeljah in zapovedanih praznikih (ne ob delavnikih!); kdor se v cerkvi lepo ne obnaša.

IV. božji zapovedi: kadar gre za manjše stvari, o katerih je bil govor pri smrtnem grehu.

V. božji zapovedi: kdor se jezi ali z bližnjim sporeče.

VI. božji zapovedi: a) če stvari, o katerih je bil govor že pri smrtnem grehu, niso popolnoma prostovoljne in zavestne, kot n. pr. v pilsnu.

V popolnem snu greh ni mogoč. Razume se, da ni nikakršen greh, kar je potrebno zaradi telesne higijene in zdravja, če je dostojno opravljeno. b) Takšni nepotrebni radovedni in lahkomišelní pogledi, razgovori, misli, branje, ki sami po sebi pri zdravem človeku ne povzročajo nečistega razpoloženja. Vendar utegne slab namen tudi ta dovoljenja spremeniti v smrtné grehe.

VII. in X. božji zapovedi: majhne tatvine in majhne škode; če se množijo v isti stvari, utegnejo postati smrtni greh.

VIII. božji zapovedi: laž je navadno samo mali greh.

Katekizem nam priporoča, da se skrbno varujemo tudi odpustljivih grehov: ker tudi odpustljivi grehi Boga žalijo; ker nam odtegnejo mnogo milosti in nas napeljujejo v smrtni greh.

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

Serafinske verne duše

1. december

Otroci svetega očeta Frančiška se danes spominjajo duš svojih umrlih bratov in sester, sorodnikov in dobrotnikov, kakor tudi teh, ki počivajo na redovnih pokopališčih. Pomoč rajnim spada med posebne pobožnosti serafinske družine. To potrjuje zgodovina našega reda. Naš blaženi ustanovnik je sam v redovnem vodilu zapovedal: »Naj molijo za mrtve!« Nenavadno gorečnost za duše v vicah so imeli sveti Bonaventura, sveti kralj Ludovik, sveta Marjeta Kortonska, sveta Brigita, sveta Elizabeta Portugalska; dalje blaženi Konrad Askolski, Frančišek Fabrijan, Janez Alvernški. Sveti Leonard Portomavriški je na svojih misijonih vedno dodal pridigi o Materi božji pridigo o vernih rajnih. Frančiškan Evangelist iz Pistoje je v Italiji razširil zvonenje »za verne duše«. Po večerni Avemariji je zvon povabil vernike, naj pomolijo za rajne. Ljubzen do rajnih kaže tedaj na duha svetega Frančiška.

Premišljevanje: Kako se obvarujemo vic

1. **Vic se lahko obvarujemo.** Lažje, kot mnogi mislijo! Kako pa lahko pride navaden umrljivi kristjan brez očiščevanja v nebesa? S čudovito močjo svetega maziljenja. Saj se ne imenuje zaman »Zakrament umirajočih« in »Ključ nebeških vrat«. — Mnogi ne polagajo dosti važnosti na sveto maziljenje!

2. **Kako se pa vic obvarujemo?** Kot že rečeno s svetim maziljenjem. Sveti Tomaž Akvinski uči: »Ta zakrament usposobi človeka neposredno za nebesa«. Tridentinski koncil trdi, da izbriše sveto maziljenje tudi nasledke grehov, torej tudi kazni za greh. Kdor se ob smrtni uri izpove, prejme sveto obhajilo in sveto maziljenje, tega nič ne ovira, kot pravi sveti Tomaž, na poti v nebeško slavo. — Tolažljiv nauk. Toda tudi resen opomin, da naj visoko cenimo zakrament svetega maziljenja, ga pravočasno prejmemo in ga tudi pravočasno preskrbimo svojim bolnikom.

3. **Kako naj rešujemo duše iz vic?** Za to imamo toliko sredstev, da jih komaj lahko naštejemo. Najbolj učinkovito je sveto obhajilo. Mnogi mislijo, da je vse v redu, če dajo za kako mašo. Kaj naj pa potem naredé ubogi, ki nimajo denarja? Ne, predvsem moramo storiti to, kar lahko storimo in kar srčno želita Bog in sveta Cerkev: često darujemo za rajne

sveto ophajilo! Potem šele lahko dajemo za maše. — Odpri srce rajnim. Kar hočeš, da bi drugi po tvoji smrti naredili za pokoj tvoje duše, to tudi sam drugim stori, posebno tistim rajnim, ki so ti blizu.

Cerkvena molitev

Molimo. O Bog, Gospod odpuščanja, daj dušam naših bratov, sestra, sorodnikov in dobrotnikov, ki se jih spominjamo, kraj okrepiča, blaženost miru in sijaj večne luči. Po našem Gospodu Jezusu Kristusu. Amen.

P. Ananija — zlatomašnik

Za božič leta 1889. so imeli v znani in veličastni cerkvi Matere božje na Sladki gori veliko slovesnost. Mladi »šolski gospod« so takrat peli novo sv. mašo. Novomašniku je bilo komaj 23 let. P. Ananija Vračko je bilo novomašniku ime. Od tistega časa bomo letos obhajali že petdeseti božič in p. Ananija bo v tem času, ko se »Glorija« najlepše zapoje, zapel svojo zlato glorio. Ljubljana bo tako srečna, da bo smela pozdraviti zlatomašnika.

P. Ananija je bil rojen 11. okt. 1866. v fari sv. Štefana, pri Šmarju pri Jelšah. V ljudski šoli je zagledal luč sveta. Pri sv. krstu je dobil ime Maksimilijan. Ker je imel vedno opraviti s šolo, so ga starši poslali v latinske šole. Študiral je nekaj časa v Celju in nadaljeval v Ptuju. V svojem 19. letu življenja je stopil v frančiškanski red in je bil preoblečen 29. sept. 1885. V redu je skončal svoje študije in je bil 21. dec. 1889. posvečen v mašnika. Do mladega patra je provincija imela od začetka veliko zaupanje. Že po par letih njegovega vestnega delovanja je postal samostanski predstojnik — gvardijan v Jaski na Hrvatskem. Takrat so namreč nekateri hrvatski samostani spadali še pod našo slovensko provincijo. Kot mlad predstojnik je pokazal izreden talent za gospodarstvo. Takoj je popolnoma prenovil in prezidal samostan in cerkev. Od tistega časa je bil večer gvardijan. Kjer je bilo treba zidati, tja so poslali p. Ananijo. Zidal je pozneje v Pazinu, potem v Kamniku. Popolnoma je prenovil Novo štifto in je bil zidar novega samostana v Brežicah ob Savi. V svoji gvardijanski službi je doživel dve veliki katastrofi in sicer: siloviti potres v Brežicah l. 1917. in požar pri Novi štifti l. 1925. ko je pogorelo ostrešje prelepe cerkvene kupole. Škodo obeh katastrof je sam popravil. V Novi štifti je popravil cerkev, v Brežicah pa takoj nato pozidal samostan. Ni čudno, da se ga je prijelo ime »provincialni zidar«.

P. Ananija je bil resen in razumen, pa obenem ljubezniv predstojnik. Ker je sam znal vedno ubogati, je znal tudi uspešno zapovedovati. Bil je tudi vnet voditelj tretjega reda. V Kamniku je postavil prelep tretjeredni oltar sv. Frančiška. Posebno se ga povsod, kjerkoli je služboval, spominjajo kot dobrega pevca. Kar vse je poskočilo, kadar je on zapel ali pred oltarjem ali na koru. Bil je izvrsten tenorist, ki je z lahkoto obvla-

dal tudi največji zbor. V veliko zadoščenje mu je bilo, če je mogel izpred oltarja pognati pevski zbor v višave, ki so jih tudi izvežbani pevci komaj dosegli. Takrat se je hudomušno nasmehnil.

P. Ananija je bil vedno zelo družaben. Imel pa je najrajše svojo duhovniško družbo, kjer je znal tudi kakšno okroglo povedati. Ves srečen je bil, če je koga malo »potegnil«. V Brežicah je bilo, ko je že pozno zvečer prišel v samostan neki znani župnik in je prosil, da bi ga prenočili. P. gvardijan Ananija ga prav prijazno sprejme in ga pelje v obednico, kjer mu ljubeznivo postreže. Med razgovorom pa mu pravi: »Gospod, saj ne boste zamerili, spali boste pač pod streho«. Gospod župnik se prestraši in v zadregi omeni: »Samo če ni pod streho preveč miši in podgan, bo že kako šlo za eno noč«. Mislil si je seveda: nikdar več me ne boste videli v samostanu! Ko se je gospod okreščal, ga p. Ananija pelje v spalnico. Odkáže mu provincialat ali škofovo sobo. To je najlepša soba v samostanu in najboljše opremljena. »Kaj je to pod streho?« vpraša g. župnik. »Kje pa drugje, kot pod streho, saj pri nas imamo nad celim samostanom streho«, odvrne hudomušni gvardijan. In smeja ni bilo konca.

Še ena njegovih hudomušnih! Nekoč je bil z nekim patrom povabljen na črno kavo h grofu Attemsju v brežiški grad. Postregli so najprej s kapljico starega bizeljčana. Ko pokusijo starino, vpraša grofica: »Kako se vam kaj zdi?« P. Ananija prikima in pravi: »Bo že, bo že, ali naravno ni!« Grofica se prestraši. »Bog se usmili, kaj pa je služkinja prinesla. Morda je zgrabila napačno steklenico! Pa ja ni položila kisa na mizo«. Pokusijo še enkrat. Saj je vino vendar dobro! »Dobro, pravi p. Ananija, ali naravno ni! Na »mizi« je vino, ne na »turnu!« In spet je bilo smeja na cente. P. Ananija pa ves vesel, ker se mu je šala tako posrečila.

V zadnjem času je p. Ananija v ljubljanskem samostanu. Ima svojo kapelico v drugem nadstropju, ki ji pravi »moja katedrala«. Tam mašuje vsako jutro, drugače pa še hodi vedno med redovnike in še vedno komu kaj ponagaja in nam dela veselje. Bog ga naj ohrani še mnoga leta vedrega in naj dočaka še več jubilejev!

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana. Mesečnega shoda naša skupščina meseca oktobra ni imela v domači redovni cerkvi. Ta mesec smo namreč naredili prijetno izjemo po pravilu »razlika mika«. Mesečni shod smo imeli v nedeljo dne 22. okt. pri sv. Frančišku v šiški. Prostorno cerkev so tretjeredniki napolnili. Navdušeno so prepevali in molili, da je bilo veselje. Pridigo je imel ljubljanski voditelj, pri slovesnih litanijah so pomagali šišenski patri. Mogočna cerkev je odmevala navdušene pesmi. Sklenili smo, da bomo od zdaj naprej vsako leto enkrat vsi ljubljanski tretjeredniki pohiteli k sv. Frančišku v šiško, da se poklonimo svojemu očetu v edini njegovi cerkvi naše domovine. Saj bi res morali malo bolj upoštevati in čislati ta biser cerkvene umetnosti, cerkev v šiški. To bi morala biti skupna božja pot vseh slovenskih tretjerednikov.

Kamnik. Duhovna obnova, ki je bila v naši cerkvi tri dni pred praznikom sv. Elizabete, se je kar najlepše obnesla. Upamo, da bodo tudi sadi trajni. Preč. p. Odilu se iz srca zahvaljujemo za izbrane besede. —

Odsek Male Terezije bo imel odslej svoje mesečne sestanke pri čč. uršulinah v Mekinjah, zaenkrat prve nedelje v mesecu ob pol treh popoldne. Čč. uršulinkam se najlepše zahvaljujemo za streho in gostoljubnost.

P. S.

Stari trg pri Ložu. Na praznik Kristusa Kralja smo imeli pri nas letno vizitacijo tretjeredne skupščine. Prišel je p. vizitator iz Ljubljane. V treh govorih je povdarjal smernice, ki jih je dal klicar velikega Kralja, sv. Frančišek svojim soborilcem, bratom in setram v svojem tretjem redu. Pri popoldanski službi božji je bil tudi sprejem novih članov in oblube novincev. Skupščina šteje okrog 200 članov. V njej vlada vzorni redovni duh. To je edina skupščina na deželi, ki je izpeljala pismeno vizitacijo. Ker vlada v skupščini pravi duh, zato so pa tretjeredniki tudi desna roka svojega dušnega pastirja, kar g. župnik Presetnik rad povdarja.

Na zborovanju, ki smo ga imeli popoldne v župnišču, smo se čisto po domače pogovorili in p. nas je pohvalil. Zamolčal pa ni ene napake: namreč da smo premalo agilni za tretjeredno glasilo Cvetje. Obljubili smo, da se bomo poboljšali in da bomo takoj šli na delo za nove naročnike.

Sv. Ožbalt pri Trojanah. Letošnja praznika Vseh svetnikov in Ver-nih duš bosta ostala skrbno zapisana v zgodovini naše fare. V teh dneh je bila namreč pri nas ustanovljena samostojna tretjeredna skupščina. Kot bi elektrika šinila v nas, nas je prevzelo na praznik Vseh svetnikov zjutraj, ko smo zagledali na prižnici našega znanega misijonarja. Takoj smo si namignili: Danes bo pa treba na pridigarjev pozdrav »Hvaljen Jezus«, na ves glas odgovoriti — »Vekomaj. Amen«. In tudi Očenaša ne bomo smeli mrmrati, drugače bo ploha! Nazadnje bomo morali pa še peti! Pa je bilo res vse tako, kot smo mislili, samo plohe ni bilo, ker smo se dobro odrezali. Gospod župnik pa so rekli: Pri meni pa ne odgovarjajo ljudje tako lepo ob navadnih nedeljah. Vidite, in to ni prav, ljudje božji od Sv. Ožbalt. Na pozdrav »Hvaljen Jezus« je vedno 50 dni odpustka in Očenaš je vedno enako vreden in je vedno Gospodova molitev. Pa še to je res, da dvakrat moli, kdor poje. Vsega tega se bomo odslej naprej držali pri Sv. Ožbaltu. Zagotovilo nam daje novo ustanovljena tretjeredna skupščina. Saj so tretjeredniki najbolj resni katoličani in najbolj zvesti svojemu dušnemu pastirju, njegova desna roka. Tako bo tudi pri Sv. Ožbaltu. Naša fara ni velika, najmanjša je med vsemi okoliškimi, začela pa je orati tretjeredno ledino, ker prav nikjer še nimajo v okolici tretjega reda, kot pri nas. Priglašajo se k nam tudi iz Trojan od Sv. Gotharda in iz Blagovice. Vse bomo radi vzeli pod svoje okrilje, dokler se ne bodo sami zganili in lastne skupščine ustanovili. Voditelj vseh tretjerednikov v Črnem grabnu je zdaj šentožbaltski g. župnik Pavel Podbregar. Novi skupščini obilo blagoslova.

LOVRO HAFNER:

Najmočnejša velesila

V žalostnih in za sveto vero nevarnih časih živimo. Sovražniki vere in Boga silijo povesod v ospredje. Po svetu divja satanska gonja zoper Kristusa in proti vsem, ki so še njegovi. Dviga se fronta brezbožnikov,

fronta modernih poganov, množi se vrsta onih, ki hočejo narodom dopovedati, da sreča posameznika in blagor občestva ni mogoče drugje, kakor tam, kamor ne pada senca Križa. Širi se in pridobiva na ozemlju armada brezbožnežev, ti apostoli satana se trudijo, da bi njegovo kraljestvo raztegnili po vsej zemlji. Zdi se, da se majejo temelji in stebri svete Cerkve.

Ko to premišljujemo in gledamo pred seboj vse postaje križevega pota, krvave in nekrvave, ki jih mora Cerkev hoditi s Kristusom, tedaj spoznamo, da živimo sredi velikega časa, ki od nas vseh zahteva tudi izredno velikih žrtev. V tem velikem in odločilnem času, nam je neobhodno potrebno, več neustrašenosti, več odločnosti in gorečnosti, več katoliške zavesti, da branimo svoje verske svetinje in pravice. Gorje nam, če se pustimo ustrahovati, gorje nam, če ne bo ta celotna brezbožniška ofenziva izzvala v nas prav take celotne defenzive na celi črti za zmago kraljestva božjega na zemlji.

Zmaga svete Cerkve je sicer gotova stvar, saj je nam sam Gospod napovedal, »in peklena vrata je ne bodo premagala«. Vprašam, kje je danes Herod, kje Pilat, kje Neron, kje Dioklecijan, kje Julijan odpadnik, kje vsi preganjalci Cerkve? Prah in pepel so vsi sovražniki krščanstva, prah in pepel vse, kar so zamišljali proti Kristusu in njegovi Cerkvi, prah in pepel vsa njihova moč in slava. Isti neizprosni zakon, ki je podrl nje in njihovo delo, bo uničil tudi vsa prizadevanja njihovih učencev — modernih poganov in vse, kar ni zgrajeno na temelju, na skali večne resnice. Zmagovalec pa bo ostal Kristus in z njimi vsi, ki mu sledijo.

Toda kljub napovedi Gospodovi, da njegova ustanova, sveta Cerkev, ne bo premagana, je naša sveta dolžnost, da sledimo klicu Pija XI., ki ga je vodil, kakor vsakega papeža, Duh božji, ki je za te čase dal katoličanom vsega sveta jasno, vseobsežno in rešilno geslo: Akcija! Delavnost! Delati moramo, če nočemo, da nas zagrne val brezboštva, ki je že pripljuskal do naših domov, do naših pragov in udaril že čez nje. Vsi smo pozvani k najživahnejši delavnosti, ki naj osvoji za krščanske ideale družino, državo in družbo, vzgojo, znanost in umetnost. Vsi moramo pogumno sodelovati in pomagati, da se zgradi boljši svet, kjer bo več poštenja in vestnosti, več vere, več npravnosti, pa tudi več ljubezni do sočloveka. Vse moramo žrtvovati, da bo javno življenje zopet pridobljeno za Kristusa, ker ima do njega kot Bog in Stvarnik pravico. Povsod mora zaveti nov krščanski duh in prekvasiti snovanje novega življenja. Prišel je čas, ko bo moralo krščanstvo zopet uveljaviti svoj vekovit duhovni primat nad vsem svetom.

Vse nesreče, ki dandanes stiskajo človeški rod, izvirajo in prihajajo odtod, ker je premnogo ljudi odstranilo Boga in njegovo postavo iz zasebnega, družinskega in javnega življenja. Trajnega miru ne bo med narodi, dokler se bodo države branile priznati nad seboj gospodstvo našega Boga — Odrešenika. Na svetu tako dolgo ne bo miru, dokler večni zakoni, ki jih je zapisal Kristus, ne postanejo javna last vseh kristjanov. Ljudje in države odtujene od Boga, razpaljene od notranje razrvanosti, hite v razpad in pogubo. Države, ki rohne zoper Boga, se bodo same zrušile in uničile. Temelj državi je vera v Boga in v njeni zakonodaji božja postava. V državi brez vere ni posvečenja, ni avtoritete, ni pravičnosti. V državi, kjer se pa Bog javno priznava in časti, in državljani po veri in vesti žive, pa vlada pravičnost, ljubezen, blagostanje in božji blagoslov. Človeštvo je le tedaj srečno in živi kot ena družina, dokler je Bog v njegovi

sredi, ker le božja ideja druží ljudi in jih pretvarja v družino, v brate in sestre; materializem, brezboštvo in brezobziren lov za snovnimi dobrinami pa jih razdvaja in ustvarja med njimi nepremostljive prepade. Brez vere, brez Boga in njegovega zakona ubija človeštvo samo sebe in uničuje svojo kulturo. Brez vere, brez Boga je zemlja — pekel.

Živimo v dneh najstrašnejšega navala peklenških sil na kraljestvo božje, živimo v času, ko se bije najhujši boj med križem in satanom, kar jih pomni zgodovina. Prišli smo v take čase, kakor pravi sveti oče, v katerih dosežejo zmago samo junaki. Med te junake smo prav gotovo in v prvi vrsti poklicani mi otroci sv. Frančiška. Križ Kristusov, ki ga papež, vidni poglavar Kristusove Cerkve, dviga visoko v zrak, nam je pa poročstvo rešitve in zmage. V križu je življenje, je moč, je zmaga. Križ je nevarnim zoprn, slabovernim težak, zvestim prijateljem pa najboljša tolažba za sedanje hude čase. Po zgledu prvih kristjanov, po vzoru svetnikov se moramo tudi mi križa v teh nevarnih časih okleniti, ga ljubiti in nositi, da se izlije božja moč Kristusova v našo slabo dušo. Po drevesu v raju je prišlo vse gorje na človeštvo, po lesu križa pride iznova vstajenje in življenje.

Ker živimo v tako odločilnem času, tedaj vsi na krov, na okope, na stražo! Vsi pa tudi med junake, v prvo bojno vrsto one največje in nepremagljive velesile, ki se imenuje molitev: da, molitev je največja velesila na tem svetu. Molitev oblake predere. Molitev nas tolaži v bridkostih, pravi katekizem, in nam pomaga v stiski. Lepo sem bral nekje, da nad silo molitve ni naravnega zakona, ki ne bi bil, ali ne bi mogel biti razveljavljen. Pred zapovedjo molitve obstane sonce in gre nazaj. Kakor nebo obdaja zemljo, tako objema molitev s svojo tvorno močjo vse človeštvo na njegovi poti skozi ta vek sveta. Molitev je tista velesila, je tista močna roka Cerkve, v kateri je vsa njena državniška modrost. Ko se bliža sovražnik, se zateče Cerkev k Bogu, moli in zmaga. Le po vztrajni, pobožni in goreči molitvi se nas bo Bog usmilil, ker nam more in nam je dolžan pomagati, če ga prosimo. Naša moč je samo v molitvi. Pritisniti pa moramo na Boga s sveto silo, da nam v teh hudih in nevarnih časih hiti na pomoč.

Oklenimo se torej z vsem srcem in dušo v teh bridkih dneh našega Gospoda Jezusa, privijmo se k Njemu, ki ga imamo med seboj v svetem Zakramentu, ker le tisti, ki kakor sv. Janez počiva na prsih Odrešenikovih in prisluškuje utripom in besedam njegovega presvetega Srca, je najbolje oborožen v borbi vere z nevero. Hodimo po živi poti svetega obhajila. Če bomo hodili po tej gotovi poti, bomo zmagali. »Jaz sem z vami, sem v vašem srcu, ne bojte se, zmaga bo vaša«, tako govori Jezus v svetem obhajilu. Mi pa Jezusu odgovorimo: Gospod, v tebe upamo, naše oči so željno obrnjene na tvoje roke, hrepenече vzdihujemo po tebi, ker te ljubimo. Gospod naše upanje, bodi nam zvezda vodnica v tem vihar nem življenju.

Bodimo junaki in z molitvijo zastavimo pot po zemlji. Poleg vsakdanje sv. maše in svetega obhajila, molimo prav pobožno vsak dan tudi sv. križev pot, ki je obdarovan vselej s popolnim odpustkom. Zdi se mi, da vse premalo cenimo neizmerno vrednost molitve sv. križevega pota, ki je za sveto mašo prvo in najvišje bogočastje. Posnemajmo svojega sv. očeta Frančiška, ki je z veliko ljubeznijo v srcu vedno in vedno hodil po krvavih stopinjah trpečega Gospoda.

Živimo in trpimo tudi mi z Jezusom, le tedaj bomo zmagali in bomo tudi z Njim poveljani.

P. SALEZIJ:

V album naši mladini

Prav in koristno je, da človek tu in tam za trenutek postoji in premisli, kam usmerja svoje korake, oziroma, kam bi jih moral usmerjati, če si želi sreče in miru. Jesen nam že sama na sebi budi resne občutke, še bolj pa naše božje njive, ki na videz zažive in se razcvetejo v mesecu novembru. Tiste dni gre misleči človek več ali manj vase ter se utrjuje v dobrem. Gotovo tudi mladina, zlasti še, če ji krščanstvo ni samo lepa beseda. Iz tistih dni vam mladim par misli, par motivov za lepo življenje.

Prvi motiv: **Lepo čednostno živeti je edino pametno in dalekovidno.** Marsikaj se človeku zdi pametno, pa večkrat ni dalekovidno. Ne prinaša srečne prihodnosti, tudi če ustreza trenutku. Nikakor ne kaže imeti žabjega obzorja, kadar gre za najvažnejše v našem življenju, za tisto najvažnejše, ki usodno vpliva tudi na onostranost. Pa tudi večkrat že na tostranost. Kratkovidni posvetni ljudje se odločajo z ozirom na najvažnejša življenska vprašanja le žal prevelikokrat, kakor jim narekuje sla. Zato pa doživljajo brodolom za brodolomom, v škodo sebi, bližnjemu, in družbi. Mladina, ki hoče biti pametna in dalekovidna, ne bo pri svojih vsakdanjih skrbih izgubljala izpred oči tistega, kar je najglavnejše, ne bo zanemarjala svoje duše in njene rasti v duhovnost, ne bo se vdajala čutni sli. Že stari grški in rimski modrijani so nam pokazali pravo pot, vsaj v besedah, če ne v dejanju, ko so krepostnost imenovali najvišje dobro na tem svetu. Zavedajmo se tega še pred vsem s krščanskega vidika ter pokažimo to svojo zavest in zlasti še v življenju!

Drugi motiv: **Edino krepostno življenje je človeka vredno življenje.** Edino tako življenje da življenju pravo vsebino. Razume se, da to uči krščanstvo in najvišje ceni tako življenje. Pa tudi stari misleci so bili tega mnenja. Grkom je izražala ideal življenja beseda »kalokagathia«, to se pravi življenje, ki je lepo in blago«. (A. Ušeničnik, Knjiga načel, II. Načela naravne življenske modrosti, p. 101. Ta knjiga je tako dobra, da bi jo morali upeljati v šole!). Tako pa naše življenje ne bo, če ne bomo priznavali Boga, ne se ravnali po vesti. Zato s tem dvojnimi zanikanjem pade tudi ves smisel za lepo življenje in človek se preda človeka nevrednemu življenju. Po dokaze nam ni treba daleč hoditi. Če torej hočemo, da bo človek zaživel človeka vredno življenje, ni dovolj, da reši-

mo pereče socialno vprašanje (tudi to je treba rešiti in že mlade ljudi navajati n. pr. s Socialno čitanko k njega razumevanju), ampak rešiti moramo predvsem še dušno vprašanje. Govedo je lahko zadovoljno pri polnih jaslih, normalnemu človeku pa tudi pri polni skledi še mnogo, mnogo manjka. Mladina, zavedaj se tega in zahtevaj tudi tisto, na kar v svoji kratkovidnosti pozabljaajo premnogi »moderni«! Še prej pa v praksi pokaži globok pomen lepega krepostnega življenja.

Tretji motiv: **Edino na podlagi krepostnega življenja gradimo trajno kulturo.** Zdi se nam, kar potrjujejo tudi svetovni dogodki, da je »kultura« ali morebiti boljše civilizacija čudna zver, ki samo sebe žre. Zato pravilno zavračamo vse tiste, ki so preveč ponosni na svoje čisto posvetno kulturo. Vera v Boga ji bo edino zamogla dati trdno podlago, ker ne bo zgrajena na človeško objestnost, ampak na otroštvo božje. Krščanstvo s svojo onostransko usmerjenostjo ni coklja »napredka«, ampak pospešuje edino pravi vsestranski napredek. Prav pravi neki naš strokovnjak: »— tista kultura, ki jo mora Cerkev vršiti čisto nujno in jo zares tudi v vseh časih izvrstno vrši, je dušna kultura, ne svetna kultura. Cerkev ni ustvarjena v prvi vrsti za svetna kulturna dela. A ker je dušna kultura podlaga vse prave kulture, z dušno kulturo pospešuje tudi vso pravo svetno kulturo (in poleg tega je tudi na svetno-kulturnem področju Cerkev že toliko ustvarila, kakor če bi bila naravnost za to ustvarjena.)« Mladina naša naj se s to resnico oboroži in zavrne predsodke nasprotnikov. Obenem pa naj krepko in vztrajno oblikuje svojo dušo in pomaga graditi temelje pravi, človeka vredni kulturi.

Vi vsi, imate mlada leta še vsa čista in svetla, porabite vse svoje moči v to, da si jih boste tako tudi ohranili! Naj ostane jasen in nezastrt vaš pogled proti nebu in Soncu. Od časa do časa pa pridno zajemajte iz studencev zdravja in moči, ki vam jih ponuja v obilni meri sv. Cerkev! Verjemite, da ste na najboljši poti proti zemski in večni sreči in nikdar ne iščite stranpoti, kakor jih iščejo maloverni — da je kje ne izkupite.

Pa zdravi ostanite in Bog z vami!

MATE ERNIČ:

Španski mučenci

Alvarez di Sorto.

Z veselim smehom, ki pa ni zakril strašnega mučenja prejšnjih dni, je stopal Alvarez mimo mnogih celic. Povsod je videl spokojne, svetniške obraze. Povsod je videl čudovit mir, sveta ubranost je polnila zatohle kleti.

Alvarez se je smejal vojakom, ki so ga suvali s puškami. To jih je jezilo.

Privedli so ga v dvorano. Široko so se mu razprle oči, ko je zagledal sonce, ko je začutil svež jesenski zrak.

»Alvarez di Sorto«, je povzel komisar.

Alvarez je zamahnil z roko in ga zavrnil ob prvih besedah.

»Kaj se trudite, državljani komisar? Naj vam še in še izpričam svojo vero v Kristusa, križanega Boga, ki ste ga vrgli iz šol, ki ste mu požgali cerkve in pobili služabnike? Vivan Cristo Rey, to je moj prvi in zadnji odgovor!«

Po dvorani je zahrumelo. Tako odločnega nastopa divji marksisti niso pričakovali. Junaške besede so jim jemale sapo.

Alvarez se je okrenil k občinstvu in se mu nasmešnil:

»Kaj me gledate začudeno? Arriba España! Vivan Cristo Rey!« jim je zaklical in veselo pogledal po obrazih.

Obsuli so ga z psovskami, z lesom, ki so ga lomili od sedežev, s ključi, z vsem, kar jim je prišlo pod roke.

Komisar se je posvetoval s sodniki o fantovi smrti, ki so mu jo bili določili že od vsega početka. Dolgo so govorili o nečem, niso se mogli zediniti. Slednjič so podpisali z okornimi črkami, ki so razodevale delavske, pisanja nevajene roke, smrtno obsodbo.

S svečanim glasom, kakor da obsoja resničnega zločinca, jo je komisar bral Alvarezu.

Alvarez se je ves čas smehljajal, kot človek, ki so mu izkazali neznanjsko čast. Z nasmeškom na ustnih je vprašal sodnike:

»In kdaj bom smel umreti?«

Namesto njih je rjula drhal v dvorani, ki je zahtevala, da ga usmrte takoj, na javnem trgu.

Alvarez je bolela edinole misel, da ne bo umrl z materjo vred. Toliko si je želel vse dni tega. »Bog sam vedi«, si je mislil, »Bog sam vedi, zakaj je dobro tako!«

Alvarezu so vedli močno zastraženega na glavni trg. Namenili so mu bili zaradi žive vere in neomajne vztrajnosti strašno smrt.

Drhal je rjula in besnela. Pa bila je maloštevilna, neznatna. Pravi Španci so se zapirali v svoje sobe. Niso mogli gledati, kako so jim moskovski plačanci morili brate.

Na trgu so stali krvniki. Kot bi imeli opraviti z živino, so zgrabili Alvarezu in mu z divjimi, surovimi gibi trgali obleko s telesa.

Tedaj je Alvarez pogledal okrog in se je zgrozil...

Na tleh je ležal visok, neotesan, komaj zbit lesen križ.

»Križali me bodo?« ga je izpreletelo trudno spoznanje. Okrenil je pogled k nebu in ustne so se mu začele premikati v vroči molitvi.

Rablji so ga pahnili na les in mu razpeli roke. Ko je od prvega udarca kladiva brizgnil iz predrte dlani curek vroče krvi rablju v obraz, in se je vse telo mučenca streslo v drgetu od silnega napora, je Alvarez molil. Drhal je rjula, psovala in se naslajala ob krvi, kakor v areni, ko je matador zabadal bika. Križanje je trajalo dolgo, celo večnost. Slednjič so mu tudi noge pribili na les.

Iz avtomobila, ki je stal tam blizu, so privlekli bencina. Polili so z njim nesrečneža in les.

Alvarez je molil, odpuščal in sijal od sreče. Ko so zažgali les in je plamen objel mučenca in ves križ, da je zagorel v mraku, kakor ogromna živa plamenica, je Alvarez zaklical na ves glas, kar je imel moči, še poslednjič: »Vivan Cristo Rey!« — Živel Kristus Kralj!

* * *

Drhal ga je zataknila na streho avtomobila in se drevila z gorečim križem po mestnih ulicah. Noreli so blazni, satanovi služabniki, do pozne noči...

Drugo jutro na vse zgodaj so mu ustrelili mater. Prej so ji povedali, kako ji je umiral sin.

»Bog je hotel tako!« je ponavljala vdano.

Njena smrt je bila lepa, svetniška. Vojakom se je tresla roka, ko so merili nanjo...

Zagrebli so jo v skupen grob, v nizko gomilo, in jo zasuli s svežo prstjo.

* * *

Junaška in blažena mučenca, zares poklicana in izvoljena v slavo našega Gospoda Jezusa Kristusa! Kdor jo poveljuje, časti in moli, mora tudi te zglede, nič manjše od starih, brati v izpodbudo Cerkve, da bodo tudi nova čuda pričevala, da do sedaj deluje eden in vedno isti Sveti Duh in vsemogočni Bog Oče in njegov Sin Jezus Kristus, naš Gospod, kateremu bodi slava in neskončna oblast na vekov veke. Amen. (Konec.)

P. EVSTAHIJ:

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine.)

(Nadaljevanje.)

Snidenje z nekim drugim svetnikom.

Le-ta gotovo neprimerna in graje vredna — pobožnost prebivalstva mesta Valencije je bila kriva, da so predstojniki bratu Salvatorju ukazali, naj odide naravnost v Barcelono. Pa je prišlo nekaj vmes. Prav tedaj, ko je brat Salvator hotel patra generala poprositi blagoslova za na pot in potem takoj oditi, je v samostan dospel Gandijski vojvoda. Gandija je bilo očarljivo lepo mesto južno od Valencije. Vojvoda je bil takrat znameniti Frančišek Borgia (izg.: Borha), po svoji kreposti že tedaj slavno znan, ki je imel v kratkem postati jezuit. Pozneje je bil celo general reda jezuitov. Poprosil je patra generala, naj mu na vsak način pošlje v Gandijo brata Salvatorja, da bo samostan sester klaris rešil hudobnih duhov, ki so ga nadlegovali in nad katerim so bile brez uspeha opravljene zarotitve po obredniku.

Pater general je ukazal, naj brat Salvator spremlja vojvodo v Gandijo, toda od tam pa da mora nato odpotovati v Barcelono, ne da bi se prej vrnil v Valencijo.

Frančišek Borgia je torej sprejel brata Salvatorja kot gosta v svojo palačo. Sešla sta se španski velikaš in ubožen frančiškanski brat laik: dve osebnosti v resnici zelo oddaljeni ter različni med seboj, če ju pogledamo z merili sveta, pa vendar, ko sta se prvič videla, sta dva svetnika začutila, da sta združena kakor v eni sami duši, oba sta namreč hrepnela z isto gorečnostjo doseči isti vrhunec.

Letopisci nam nobenega njunega pogovora niso sporočili. Pri vsem tem pa pripovedujejo, da sestre klarise poslej nič več niso morale prenašati kaj strah vzbujajočega v samostanu*). Ropotanje, ki so ga napravljali zlobni duhovi, je prenehalo, in najbolj prijeten pokoj se je povrnil v samostansko družino, brž ko je brat Salvator onim duhovom zapovedal v imenu Gospoda Boga (s tem, da je v zraku z desnico napravil svoje navadno znamenje križa), naj odnehajo ter se odstranijo.

Iz Gandije se je svetnik vrnil naravnost v Barcelono.

*) Po božjem dopuščanju in v preizkušnjo so morale najzvestejše in najbolj vestne redovne osebe večkrat veliko pretrpeti od hudobnih duhov. Podobne reči se berejo tudi v življenjepisih svetih duš, med svetom živčih. — Prip. prev.

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Iz misijonskega dela na Kitajskem

Poročila iz Kitajske postajajo redkejša in morda ni več daleč čas, ko bodo popolnoma izostala. Vojska divja že po vseh morjih in preokceanske države ne riskirajo več svojih ladij za prevoz potnikov in blaga ter pošte v Evropo. Če bi pa stopili v vojsko, vseeno na kateri strani, tudi Sovjetija in Japonska, so takoj pretrgane zveze s Kitajsko tako po morju kakor po suhem.

Kako je vojska ohromila ves promet na morjih najlepše kaže slučaj, da je v prestolnici južnoameriške republike Čile ob Tihem oceanu, v Santiagu oddano pismo dospelo sedaj v Ljubljano v 46 dneh, medtem ko je prej rabilo z zračno pošto 7 dni. Zračni promet je ukinjen in zadnji parnik za Evropo, s katerim je šlo tudi pismo, je odplul 7. septembra.

Priobčujemo nekaj poročil naše kitajske misijonarke iz njenega velikonočnega pisma, ki nam je še na razpolago.

SHANGHAI, Velikanoč
1939.

Aleluja — mami, mojim dragim!

Gospod je vstal! Ga čutite, Vam je v dušah svečano danes, najdražji? — O, kako je meni lepo! Saj Ga gledam, vsega blestečega, poveljčanega in Njegove rane se svetijo kot sonce, in je tako lep, lep . . . Gleda duša in ljubi in poje in ves spev duše se strne v en sam: Rabboni — Učenik!« Vse je v tem povedano in On razume in vsa ljubezen Poveljčane ga je v prelepem: »Marija!«

Vam, tam daleč, prelepo zvone domači zvonovi, — kako mora pač doneti novi, veliki frančiškanski zvon, — v procesiji poveljujete Jagnje, moja brata Ga spremljata čisto blizu, lepa Vam je domača Velika noč. Tu misijonarji tega nimamo; pa je Velika noč lepša, saj je samo v duši, ki znova zaživi . . . Saj je Kristus samo po trpljenju šel v poveljčanje; čemu se Ga torej bati?, ko bo tam lepše zasijalo velikonočno sonce Vstajenja! In še to čuti močnejše misijonarska duša: O, koliko, koliko je še duš, ki ne vedo, da je zanje tekla Jagnjetova Rešnja Kri. Ko bi mogla zajeti vso to ubogo množico in ji pokazati križ in potem Njega, Poveljčane, da bi Vanj verovali in Ga ljubili!

Mama zlata, Ti si danes prav gotovo zopet bolj na Kitajskem kot pa doma. Kako bi rada pohitela k Tebi in Ti povedala, da mi je lepo, da imam vse, vse, saj imam in ljubim velikonočno Jagnje in On sam, Edini, je duši sreča in dobro. Kaj vse ostalo! Mama, On ve vse misli, ve, kako

mislim na velikonočni dom pri vsej Tvoji ljubezni. Toda ne, saj Vas imam ob Jagnjetovi Hostiji, tu Vas v molitvi ljubim in govorim o vsakem posebej, o Tebi, mama moja, o Vama brata in sestra, saj vezi ljubezni so tesne in ob Evharistiji ni ločitve, tu smo vsi in skupno obhajajamo Veliko noč...

Kako pa živi naša misijonarka, sprašujete?

Skoro 7 mesecev sem bila v nočni službi. Moj Bog, v kakšno veselje mi je bilo čuti ponoči, streči mojim bolnikom, delati in se truditi. Vse sem lahko govorila z njimi, ker mi kitajščina ni delala več težav. Ko bi vedeli, kako srečna sem bila, da morem dušam govoriti o Bogu; o, koliko bi Vam lahko povedala o teh dobrih dušah, ki samo čakajo, da jim kdo pokaže pot k Bogu in Njegovi ljubezni.

V bolnišnici je stara kitajska gospa: raka ima v grlu in veliko trpi. Dve sužnji in še posebno bolniška strežnica niso bile v stanu pomiriti njene jeze ob velikih bolečinah. Pričela sem ji govoriti — in duša se je zbudila, začutila Boga in njegovo dobrotu. Sestra, moja druga tovarišica, ki še nič ne razume kitajski, je med tem, ko sem jaz gospo poučevala, poleg mene molila, in se ni mogla načuditi spremembi. Gospa je postala mirna in ni več besnela, tiho je prenašala muke, ko sem ji govorila samo kratke zdihljaje, ker sem se bala, da bi ji bilo preveč učiti se molitve. Pa mi pravi neke noči: »Mati, kadar hučo boli, hočem moliti. Uči me. Zdrava Marijo že znam, glej«. In na moje veliko začudenje prične sama z obema sužnjama — ne čudite se: sužnje tu niso nič posebnega — moliti Zdrava Marijo. Lahko si mislite, kakšna je bila moja sreča. — Ker je vedno popraševala po meni potem, ko sem odšla, me je m. prednica včeraj poslala v bolnišnico, da sem smela svojim dragim bolnikom govoriti o Vstajenju. Kako me je bila gospa vesela; kako je zatrjevala, da še vedno moli in v objemu križi in ob pogledu nanj prenaša trpljenje. Krščena še ni, ker se bo mogoče še vrnila k družini, ki je zelo številna in bogata in bi ji bilo preveč težko med pogani, toda vem, da je Jezus ne bo pustil umreti brez milosti sv. krsta.

To je samo en slučaj, pa bi Vam rada še in še govorila o drugih, toda Vas to ne more tako zanimati kot mene.

Zdaj so mi pa rekli, da sem trudna, da ne smem več v nočno službo, ki me je zdelala, toda lahko Vam povem, da jaz sama nisem ničesar čutila. En teden so mi dali bolniškega dopusta, zdaj pa hodim v našo bolničarsko šolo nadzorovat naše učenke; samo včasih še grem k bolnikom v tej bolnišnici.

Koliko me to stane, ko ne morem več delati in dušam govoriti kot prej. Bog tako hoče in ne ostane mi, kot da izrečem udani »fiat« na vse, kar volja božja ukrene; saj On ve, kaj dela. Dobra m. provincijalka ve, da mi je to težko, ko tako hrepenim po delu, toda pravi, da moram sedaj prenašati to žrtev in dobro porabiti čas za študiranje, ker bo morda kmalu prišel trenutek, ko bom morala povrniti, kar so dali zame. Rekla je, da me bi rada vtaknila v žep in nesla tja v notranjost Kitajske, kjer tako zelo rabijo mladih moči, toda za zdaj še ni mogoče.

Torej bom vdano in hrepeneče čakala, Vi najdražji, pa mi pomagajte, da tudi ta čas porabim za pridobivanje ljubezni božje in rešitev duš. — Pa ne misli, mama, da sem zato žalostna. Kako neki. Božja volja je vedno ljubeča: čemu se ji torej ustavlja, ko je pa vse samo v naše dobro.

Študij še vedno nadaljujem. Ildefonz naj se nikar ne boji zame »cveka«: izpiti gredo še vedno dobro; za zadnjega sicer še ne vem, kako je.

Po v službi prečuti noči, in še glava ni bila posebno vedra, pa kar k izpitu. Pa to me nič ne moti. Če bo malo ponižanja, bo pa zopet malo več priložnosti izkazati Gospodu svojo ljubezen.

Glej, mama najdražja, tako je s Tvojo misijonarko. V vsem, kar pride, je srečna, čeprav se narava včasih upira. Pa saj še pri Vas v svetu ne gre vse, kakor bi želeli, kako pa naj bi to hotela duša, ki se je prostovoljno popolnoma posvetila Bogu, in se ponudila, da hodi za Križanim. Mama, kako sem srečna, ko sem iz pisma zvedela, da si še vedno zdrava in močna. Ti si ne moreš misliti, v koliko uteho mi je zavest, da imam, čeprav daleč, še mamično srce, ki za otroka v ljubezni bije in neprestano moli zanj...

Mama zlata, še enkrat Bog plačaj za vso tvojo ljubezen in velikonočna darila. Vedno sem združena s Teboj in Te ljubim z vso otroško ljubeznijo. Bog z Vami najdražji, v Jezusu, Mariji, Jožefu, našemu očetu sv. Frančišku, vsa Vaša

MARIJA KALISTA, fmm

J. MAGNUSSEN - P. MARKO O. M. Cap.:

Življenje kapucinskega br. Jurija

Kako je br. Jurij spoštoval duhovnike

Njegovo razmerje do duhovnikov in duhovske oblasti je bilo povsem vzorno. Spoštoval in častil jih je kot namestnike božje. Pred vsakim duhovnikom se je globoko priklonil. Pred samostanskim predstojnikom pa se je obnašal še s posebno vdanostjo. Nikakor ni mogel prenašati slabega govorjenja o duhovščini, posebno še o sv. očetu ne. Tudi zabavljanja zoper deželno oblast ni mogel trpeti.

Umevno je, da je silno želel, naj bi vse one osebe, ki so se Bogu posvetile res bogoljubno in vzgledno živele. Kako težko mu je bilo pri srcu, če je zvedel o pohujšljivih dejanjih in slabemu obnašanju Bogu posvečenih oseb. Če so ga v njegovi bolezni obiskali duhovniki, jih je vedno prosil za sveti blagoslov in pa, naj se ga spominjajo pri sv. maši. Najraje bi bil vstal iz bolniške postelje in se sklonil na kolena pred njimi. Njegova angelska pobožnost pri strežbi sv. maše je vzpodbujala marsikaterega mašnika, ki mu je stregel pri najsvetejši daritvi. Poleg tega so opazovali na njegovem vsakdanjem življenju vzvišene čednosti, skrite pod plaščem otroške ponižnosti. Koliko je trpel br. Jurij v postrežbi duhovnika P. Gregorja! Toda nikdar ni dopustil, da bi bil kdo njegovega varovanca radi njega karal. Ne samo da mu je odpustil vse žalitve — še sam sebe je postavil za krivca. Samo Bogu je znano, koliko zmag nad samim seboj si je v postrežbi tega bolnika priboril. Duhovniki so kmalu spoznali, njegove vrline. Začeli so se mu bližati in z njim občevati. Prvi, ki ga je spoznal in ga leta in leta tiho občudoval je bil Magister Sangiorgi. Druga dva sta bila: Magister Olivieri in kanonik Borza, oba izkušena in učena moža. Gospod Olivieri je uvidel, da je br. Jurij prejel dar modrosti od Boga. V dvomih pri vodstvu od Boga posebno izvoljenih duš mu je bil br. Jurij večkrat v podporo in pomoč. Tudi v vprašanjih lastnega duhovnega življenja se je nanj obračal in našel pomirjenje. G. Dominik Sisti, ki je br. Jurija na razne načine preizkušal, priznava, da je zares služabnik božji. Saj se je odlikoval v junaških čednostih. Le-te pa niso vsem

tudi sicer dobrim kristjanom skupne, ampak samo tistim, ki streme po višjih ciljih in ki nikdar ne opustijo vaje v teh čednostih. Br. Jurij je veroval vse verske resnice s preprostostjo duha. Podvrigel je s ponižnostjo svoj um in voljo naukom sv. Cerkve, ne da bi razglabljal zakaj in kako to ali ono. Iz te ponižne podvrženosti pa se je vedno porajala v njegovi duši misel na pričujočnost božjo. Silno se je zgražal, če je zvedel, da je kdo odpadel od vere in postal krivoverec. Pomiloval je nevedneže v verskih resnicah. Napram svojim spovednikom je bil otroško odkritosrčen.

Brat Jurij pomočnik v raznih potrebah.

Br. Jurija je vse visoko spoštovalo. Klicali so ga in vabili v svoja stanovanja iz spoštovanja in v posebnih stiskah. In ne zastonj. Pripočali so se mu v molitev ter kmalu občutili njegovo pomoč. Vnet za čast božjo in zveličanje duš je nekoč zvedel o neki nenravnosti in nedostojni lahkomišljenosti gotovih kristjanov. »Oh«, je rekel, »vse to prihaja od tod, ker ljudje veliko premalo mislijo na veliko odgovornost, ki jih čaka po smrti.«

Da ga je ljudstvo smatralo za svetega redovnika, nam je dokaz to, da so večkrat odrezali koščke njegovega plašča in jih shranjevali kot dragocen spomin. Ni se temu čuditi, saj se je o njem pripovedovalo, da je storil čudežem podobna dejanja in ozdravljenja na bolnikih.

Br. Jurij je veljal tudi kot moder svetovalec. S koliko obzirnostjo in previdnostjo je znal posredovati med bogatimi in revnimi in to z vedno ugodnimi uspehi. To je bilo splošno znano in priznано. Vse se je nanj obračalo s prošnjo. V rešitvi dvomov, v vprašanih prihodnjega življenjskega poklica, v skrbeh za vsakdanji kruh in za preskrbo družine, v dušnih dvomih, v škrapeljnih, v vodstvu duš je zadel njegov v Bogu zbran duh najboljšo rešitev. P. Franc iz Trsta, njegov sodobnik, se je izrazil: »Mislim, da ga je Sv. Duh razsvetljeval v njegovih nasvetih.«

Nikakor pa ni misliti, da bi mu bili njegovi modri nasveti donašali kak časen dobiček ali častno odlikovanje. — Na svojih dnevnihih potih je veliko doživel. In vendar je zvečer doma znal o tem modro molčati. Obratno, niti spraševal ni, kaj se je čez dan prigodilo v samostanu. Neko redovnico karmeličanko je začel hudobni duh motiti, naj zapusti svoj poklic in se omoži. Njen brat zaprosi br. Jurija, naj jo pregovori. In res, — ostala je zvesta, odkar je br. Jurij z njo govoril.

Ko so se zbrali kapucinski patri volilci, da izvolijo novega generala, so želeli slišati, kakšnega mnenja je br. Jurij o novem prihodnjem generalu, koga naj volijo. In svetoval jim je tako-le: »Če hočete imeti učnega in pobožnega generala, ki bo dosti dobrega v proseh in korist kapucinskega reda storil, volite p. Pavla iz Kolindre. Volili so ga v korist celemu redu. Novi izvoljenec se je res odlikoval po svoji gorečnosti in vestnosti ter v pospeševanju redovnega serafinskega duha.

Neki sobrat bi bil rad šel v misijonske dežele s patri misijonarji. Br. Jurij mu odsvetuje. On pa se je le potegoval za dovoljenje. Dobil ga je od kongregacije za širjenje vere. A čudno, p. provincial mu ni dovolil. In tako se je uresničilo, kar mu je povedal br. Jurij.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

Preberi, kar je na predzadnji strani platnic. Ravnaj se po tem!

P. HUGO:

Nova konvertitinja Male Cvetke.

V Lisieux-u, pred oltarjem, kjer je Mala Terezika nekdanj prešla prvo sv. obhajilo, je bila sprejeta v katoliško cerkev ameriška pisateljica Frančiška Parkinson-Keyes, žena bivšega guvernerja zvezne države New Hampshire. L. 1923. se je udeležila slovesnosti njenega proglašenja blaženim, v cerkvi sv. Petra v Rimu. Takrat se je prvič začela zanimati za katoliško cerkev. Pozneje je spisala življenje sv. Male Cvetke pod naslovom »Pisano v nebesih«. Zdaj jo je ona privedla v katoliško cerkev. Iz hvaležnosti je hotela biti sprejeta v Lisieuxu. Pričujoče sta bile dve benediktinke opatije Notre Dame du Pre, kjer se je mala Terezika vzgajala in so jo obe dobro poznale. Od tam je konvertitinja romala v Lurd, zbirat snov za življenjepis sv. Lurške Bernardke.

Mučenec presv. Evharistije.

Senor Tort je imel svoj dom na Monseratu. Ko so v Barceloni zaplaševali rdeči, se je tamkajšnji škof Manuel Irurita s svojim tajnikom zatekel k njemu. Pet mesecev sta tam skrita živela in v provizorični kapeli maševala. Nato so pa rdeči zvedeli za njuno skrivališče. Nov. 1936. so obkolili dom ter oba, škofa in tajnika, aretirali. Kajpada so iztaknili tudi kapelo, kjer je bilo stalno sv. Rešnje Telo. Senor Tort jih je pri hišni preiskavi vsepovsod spremljal, ker je slutil, da bodo skušali

Najsvetejše oskruniti. In res bi se bilo to zgodilo, ko bi tega ne bil na junaški način, ki ga je stalo življenje, preprečil. Ko je videl, da se pripravljajo k temu, je kot lev planil pred nje in v svetem ogorčenju zarjul: »Stojte! Ne drznite se dotakniti Najsvetejšega!« Kot od strele zadeti so stopili nazaj. Nato je Senor Tort poklical svoje domače v ospredje, vzel ciborij iz tabernaklja in jih obhajal. Zadnja sv. hostija je bila namenjena njegovemu petletnemu sinčku. Preden mu jo je položil na jezik, mu je dejal: »Ali veruješ, da je pod to podoba kruha Jezus pričujoč?« — »Verujem atek«, je odgovoril mali. Nato ga je obhajal. Potem je pa rdeča drhal še njega aretirala in vse tri odvedla v isto ječo. Dne 6. dec. so bili vsi trije kronani z mučeniško krono.

Za mater domovino.

Malo od domovine odrezanih narodov tako ljubi svojo mater domovino, kot Poljaki. Ko jih je po svetu razpršene dosegla vest, da se nahaja v vojni in da gre za nje biti ali ne biti, so takoj oklicali križarsko vojsko duhovne, gmotne in vojaške pomoči. V Chicagi n. pr., ki je za Varšavo največje poljsko mesto, s 650.000 Poljaki in 57 župnijami, so bile vse cerkve polne pobožnih molilcev za blagor domovine. Podpora 100.000 dolarjev je bila čez noč zbrana. A je katastrofa prišla kot strela z neba.

Pa so res predrzni.

Sorazmerno je komunistov v Ameriki le peščica. A kljub temu se obnašajo, kot bi bili v premoči. Temu je priča sledeči dogodek: V špansko-portugalski cerkvi sv. Jožefa, Newark, N. J. so imeli zahvalno službo božjo za konec španske državljanske vojne. Krajevnim komunistom pa to ni bilo všeč. Oznanjeno jutro jih je kakih 500 vernim zastavilo pot v cerkev. Poklicana policija jih je sicer razgnala, da se je mogla služba božja začeti. A komunisti so se vrnili pred cerkev z dvema radioavtomobiloma, ki sta s svojimi ojačevalci ubila petje v cerkvi. Po končani službi božji so dejansko napadli ljudi, ki so šli iz cerkve, med njimi tudi španskega in portugalskega konzula. Policija je bila preslaba, da bi jim bila kos.

Duhovnik med piketi.

Če imamo že angleški »start« pa sprejmimo še angleške »pikete«. Piketi so oni, ki sami sicer ne štrajkajo, pa štrajk odobravajo in gredo na stražo, da štrajkolomci štrajka ne izmaličijo. Če je štrajk upravičen, je upravičeno tudi piketiranje. Seveda le pod gotovimi pogoji. Kajti v tem slučaju je piketiranje le eno izmed dovoljenih sredstev do dovoljenega cilja. Tako uči katoliška sociologija že dolgo. A da bi se bil katoliški duhovnik osebno udeležil takega piketiranja, to je nekaj novega. Morda je ameriški duhovnik Karl Owen Rice v Pittsburghu prvi. On je eden izmed voditeljev tamkajšnje »Radikalne katoliške zveze«, ki dela vzajemno z znanim radikalnim »Katoliškim delavcem«.

Grenke pilule za boljševice.

Na eni največjih kolektivnih kmetij v okolici Moskve so kmetice hodile okrog pobirat prispevke v denarju in živilih, da bi mogle najeti popa, ki bi prišel polja blagosloviti. Od drugod istotako poročajo, da i-

majo mužiki na kolektivnih kmetijah, ki nosijo imena raznih revolucionarjev, še vedno ikone, sv. podobice. Vse preganjanje nič ne pomaga. Vera je res opij, samo malo drugačen, kot si razni brezbožniki mislijo.

Nevarnost jo je zedinila.

Pred nedavnim je kazalo, da bo Francija vsak čas popolnoma v komunističnih rokah. V Moskvi so že govorili, da pride takoj za Španijo na vrsto in da jim bo kot zrelo jabolko padla v naročje. Nevarnost se je zopet oddaljila, ko je rdeči premier Blum padel, a ni bila odstranjena. Ministrski predsednik Daladier je začel komunistom sicer krepko na prste stopati, da bi pa njihovo stranko razpustil, je smatral še za preveč opasno. Nova vojna, ki zahteva enotno in edino domovino, ga je prisilila, da je tudi to pospešil. Komunistična stranka je danes postavno mrtva. Na videz brez posebnega žalovanja, vsaj večine njenih pristašev. Kajti Francozi so veliki domoljubi. Kadar je domovina v nevarnosti, pozabijo na vse, kar jih loči. Da bi jih tudi mi kot kristjani v tem posnemali.

Brez odmeva pa le ni.

Pravkar smo izrazili željo, naj bi nevarnost, ki preti krščanstvu sploh, vse kristjane zopet združila v naročju ene matere cerkve. Kajti krščanska ljubezen vendar ne sme biti slabša, kot je domovinska ljubezen, ki je Francoze v nevarnosti zedinila. Brez odmeva preteča nevarnost tudi za kristjane ni. V Nemčiji n. pr. so si katoličani in protestanti danes bližji, kot kdaj v zgodovini. Berem, da se evangeličanski in katoliški bogoslovci med seboj obiskujejo, da se spoznajo in zbližajo. Evangeličanski bogoslovci z velikim interesom proučujejo katoliški nauk in življenje. Posebno se zanimajo za katoliško liturgijo in redovno življenje. Led se taja, predsodki ginevajo.

Nov spokorni red.

V Ameriki so sprožili misel, da bi se ustanovil nov spokorni red z moško in žensko vejo za bivše kaznjence in kaznjence. Zamisel sloni na dejstvu, da se mnogo kaznjencev in kaznjenk v ječi spokori. Prepričajo se o resničnosti znanega policijskega reka, da se zločinstvo slabo rentira. Zato potem, ko so prestali svojo kazen, začno novo življenje, na čisto drugi, verski podlagi. Mnogi teh bi radi stopili v kak obstoječi red, a jih nobeden ne sprejme, kot bivših kaznjencev. Radi tega bi bilo na mestu ustanoviti zanje poseben spokorni red, ki bi ga vodila prav tako posebna duhovniška družba. Značilne poteze tega spokornega reda bi bile stroga disciplina, skupna molitev, pa bogato liturgično življenje. Delo za bližnjega bi morda obstojalo v tem, da bi od države sprejel v oskrbo one kaznjence in kaznjence, ki hočejo zanaprej krščansko živeti. Je pa to zaenkrat samo še sprožena, hvalevredna misel.

Spreobrnjen revolucionar.

Dr. Andrej Ovejero, vseučiliški profesor na madridskem vseučilišču in eden izmed duševnih očetov španske rdeče revolucije, je podal sledečo javno izjavo: »Ne morem več spadati med brezverce. Kajti mi vsi, kot nekdanj apostol Tomaž, lahko položimo svojo roko v Gospodove rane in moramo z njim izpovedati: Verujem! Resnica je bila s krvjo mučencev pisana. Nauk Cerkve je obenem odrešilni nauk za delavca, da za vse ljudi. Kajti samo delo nas dela vredne odrešenja, delo, ki ni drugega kot molitev rok. Moja oholost, kot razumnika, mi je prej narekovala prezir krščanske socialne etike. Napram onim, ki so prej z menoj delili to zmoto, naj zdaj povdarim svojo vero s tem, da jo po vzgledu nekdanjih mučencev javno izpovem. Živelimo v katoliški deželi, a vendar smo bili lačni socialne pravičnosti. Pač zato, ker nismo poznali toza-

devnega nauka sv. Cerkve. Zdaj ga vsaj jaz poznam in verujem vanj!«

Bogata žetev.

V La Sarre, Kanada, so misijonarji tople priporočili III. red. Uspeh je bil presenetljiv. Za prvo preobleko po misijonu se je priglasilo 137 moških, 256 žena, 53 fantov in 95 deklet. Tako je bila ustanovljena posebna redovna skupščina, ki je že svoj prvi dan štela 577 članov. Francoski Kanadci imajo velik smisel za III. red. V eni sami škofiji, ki šteje 102.000 vernikov je 20.000 tretjerednikov, tedaj vsak peti.

Čudovit pojav.

Španski frančiškan p. Bernardin Rupert poroča nekaj čudovitega o relikvijah sv. Pashala Bajlona, patrona evharističnega češčenja. Kot smo tudi mi že poročali, so bili njegovi telesni ostanki rešeni, ko je bila njemu posvečena cerkev v Villareal, v kateri so bili shranjeni, od rdečih požgana. Bili so pa na čuden način rešeni. Komunisti so jih že vrgli v ogenj in odšli, češ, da bo zdaj tega malikovanja konec. Eden njih pa, ki je bil v sruču še veren, se je vrnil ter skrinjico s svetimi ostanki še nedotaknjeno potegnil iz ognja in jo odnesel na svoj dom. Ponoči se je pa iz škrinjice čulo tako močno trkanje, da nihče ni mogel spati. Zato jo je oddal nekemu kiparju Pashalu Amorozu Vincencu, pri katerem se je pa trkanje nadaljevalo. Ko je Francova vojska oblegala Villareal, je Pashal vprašal svetnika, če želi, da bi njegove telesne ostanke na varnejši kraj spravil, naj s trkanjem potrdi. In zgodilo se je tako. Pokopal jih je zunaj na polju. Po Francovem zavzetju mesta so bili odkopani in slovesno prenešeni nazaj v mesto, kjer bo pozidana nova, še veličastnejša cerkev v čast patronu evharističnega češčenja. Če je to res, bi stali pred sličnim čudovitim pojavom, kot je »čudež sv. Januarija«.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† Bobek Marijanica — Ribnica.

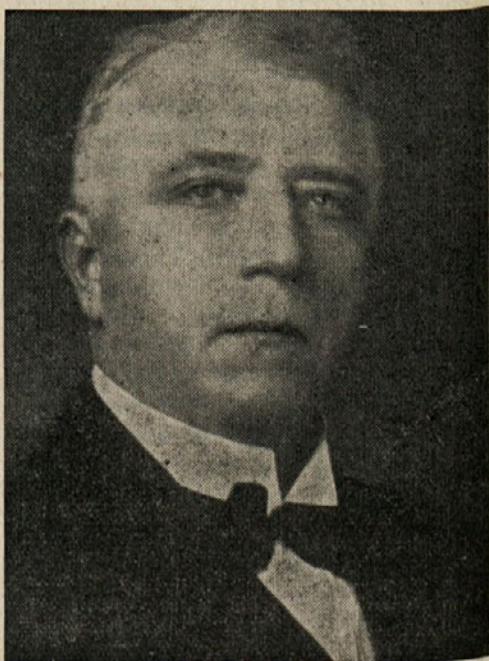
Dne 16. oktobra je umrla v Ribnici na Dolenjskem dobra tretjerednica Marijanica Bobek. Nad 40 let je zvesto nosila obleko sv. Frančiška. Sprejeta je bila v tretji red s svojo pobožno materjo in sicer pri Sv. Gregoriju nad Sodražico. Zdaj počivate mati in hčerka v istem grobu in hčerka je sestra svoje matere v sv. Frančišku. Pokojna Marijanica je bila velika dobrotnica siromakom in raznim cerkvam. Kjer je služboval njen brat p. Vladimir, tam je navadno tudi bogato obdarovala samostansko cerkev. V Kamniku imajo njeno krasno preprogo za veliki oltar, v Nazarjih je kupila dva velika slikana okna. Tudi Marijina cerkev v Novi Štifti je bila deležna njenih dobrot.

Bila je romarica v Sv. deželo, v Rim in v Lurd. Še letos v 70 letu svojega življenja je romala k Sv. Emi na Koroško in udeležila se je tudi skupnega romanja na Sv. Goro pri Gorici. Za njen dober zgled in za vso njeno darežljivost naj ji bo dobri Bog bogat plačnik!

† Ivan Černič — Ljubljana.

Ljubljanska tretjeredna skupščina je izgubila svojega dolgoletnega prednika. Dne 7. nov. je dotrpel na svojem domu brat Ivan Černič. Že skoro poldrugo leto ga nismo videli na shodih in na sejah, ko je bil prej vedno tako zvest. Le obiskovalci bolnikov so nam vedno poročali, kako je brat prednik slab in kako silno veliko trpi v svoji bolezni. Boga je prosil in vsakemu obiskovalcu se je priporočal: Moli zame, da bi mogel vse bolečine vdano prenašati. Pokojni je bil v tretjem redu 43 let. Ravno ko je dozorel v moža, je v njegovem srcu dozorel tudi sklep, zapisati se v tretji red sv. Frančiška. Kot 25 letni fant je zaprosil za redovno obleko. Bil je skozi vsa leta izredno zvest in navdušen tretjerednik. Naj v miru počiva!

Naročnino bo treba obnoviti! Meseca decembra obnavljamo naročnino naših katoliških listov. Za tretjerednika je najbolj važno in najbolj primerno, da takoj obnovi naročnino tretjerednega glasila. To je za nas **Cvetje**. Storite to z veseljem. Niti eden stari naročnik ne sme zmrzniti to zimo. Tretjeredniki! Zopet povdarjam: Vedite, kje ste doma in zapomnite si, kaj je vaše! Doma ste v tretjem redu in vaše glasilo je **Cvetje**!

Stari naročniki! Ali ste že poravnali naročnino za letošnje leto? Mnogi je še niste! Mi moramo papir in vse tiskarske potrebščine plačati in sicer redno plačati. Kako bi mogli potem Cvetje zastoj pošiljati, pa še poštino plačevati! **Poverjeniki!** Pred Novim letom uredite račune za upravo Cvetja! S tem nam prihranite stroške za terjatev. Pa dela imamo okoli Novega leta mnogo in moramo še terjatve pisati in jih pošiljati po svetu. Čas je tudi pri nas zlato!

Vsak naročnik naj letos pridene en dinar za tretjeredno tiskarno! Ne pozabite tega! Lastna tiskarna je in mora biti za vsakega tretjerednika največji ponos. Ponos pa bo takrat, kadar bo plačana. Takrat bomo lahko rekli: Naša je. Kdor more odriniti več kot en dinar, mu bomo iz srca hvaležni.

Kako pa z novimi naročniki? Cvetja je za tako ogromno število tretjerednikov še vedno trikrat premalo. Preveč smo zaspani in premalo sami vase zaupamo. Ne se ustrašiti prvih težav! Saj bomo uspeli. Poskusite malo poagitirati za nove naročnike. Vsak tretjerednik mora biti apostol katoliškega tiska in v prvi vrsti apostol Cvetja. **Tretjerednik brez Cvetja je vojak brez puške!** Pridobivajte nove naročnike Cvetju!

Nove knjige

Peter Julij Eymard: **Presveti Zakrament**, II del. Premišljevanja o svetem obhajilu.

Presveti Zakrament (I. in II. del) izpolnjuje vrzel v naši božični, zlasti evharistični literaturi. To so premišljevanja o sv. Rešnjem Telesu. Prvo knjigo, ki je izšla tudi iz bogoslovskih rok ob evharističnem kongresu v založbi Mohorjeve družbe in je posvečena bolj češčenju sv. Rešnjega Telesa, je slovenska javnost lepo sprejela. Druga knjiga, ki jo dajejo bogoslovci v prevodu sedaj javnosti, se bavi s sv. obhajilom. Na ta način žele namreč tudi oni doprinesti svoj delež k evharistični vzgoji našega naroda.

Tretjerednikom to knjigo zelo lepo priporočamo. Cene: broširana 26 din, v platno vezana 30 din. Knjiga obsega 354 strani. Prvi del te knjige je izšel pri Družbi sv. Mohorja. Naroča se v ljubljanskem semenišču. Ljubljanski tretjeredniki lahko dobite knjigo na frančiškanski porti.

DAROVI

Za frančiškanske misijone: Po 100 din: Neimenovana in druga neimenovana po br. Petru; **g. dr. Grafenauer 50 din;** **po 10 din:** Neimenovana po br. Petru in drugi dve neimenovani.

Za Armado sv. Križa: Po 100 din: Brus Alojzija; **po 20 din:** Neimenovana po p. Odilu; **po 10 din:** Neimenovana po br. zakristanu; **po 4 din:** Neimenovana.

Darovi za tiskarno: Po 100 din: Preč. g. Pšunder Ferdo župnik, Montenari Ana po preč. g. p. Odilu, Neimenovana po br. vratarju, Borštnik Marija, Sterle Marjeta; **po 50 din:** Slavec Marija; **po 30 din:** Neimenovana, Čop Marija; **po 15 din:** gospa Kronfogl, Sv. Lenart; **po 10 din:** Medvešček Ana.

Za kruh sv. Antona: G. Gerlih Lenčka žalec 50 din.

NOVI NAROČNIKI

Preč. g. Žličar Ivan gimn. profesor, Preč. g. Potokar Ferdo gimn. profesor, gospa Šelih Ana.

Radi pomanjkanja prostora pride rubrika »Pax et bonum« v prihodnji številki na vrsto.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA - Frančiškanska ulica 1
Poleg frančiškanske cerkve

ima veliko izbiro **jaslic** v veličinah
5, 7, 9, 12, 15 in 20 cm

*

Imam tudi jaslice v vel. 30 in 40 cm iz mavca

*

Dobijo se kompletne garniture od 80 Din
in posamezni komadi od 5 Din dalje

*

Lepe božične razglednice od 50 par naprej